№ 11 (789). Рік видання 42-й Ціна номера 12 коп. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1968

Перець

Малюнок-байка В. ГЛИВЕНКА

— Ну, давай, давай, — зараз розберемо твою скаргу!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

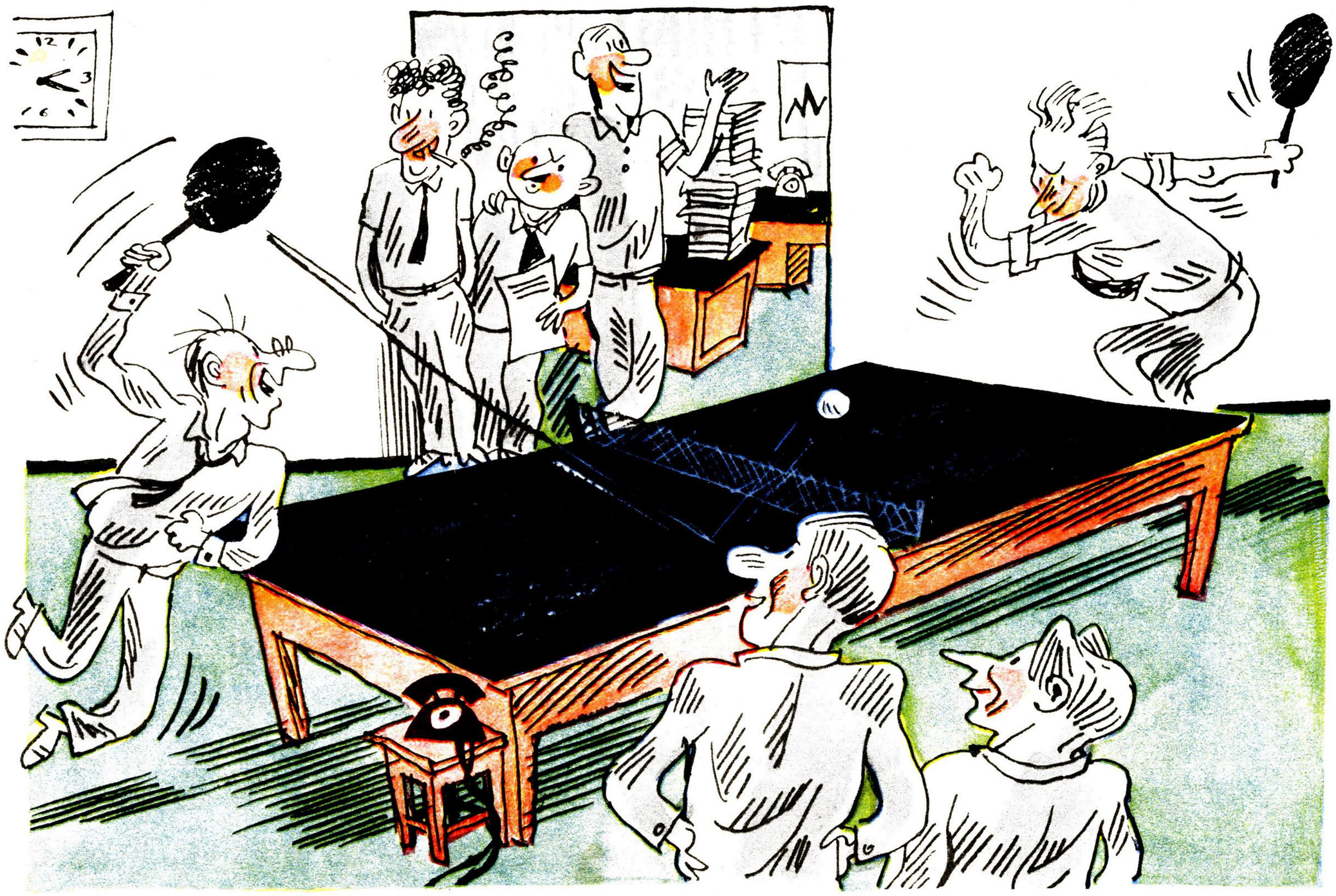

— Добре, що в нас трохи штати скоротили: раніше я за робочий день встигав зіграти лише дві партії.

УПЕРТИЙ Василь Петрович

У ВАС, вибачайте, траплявся такий упертий сусіда, чи мо' й близький друг, що ти йому смалене, а він тобі стрижене? Ніяк добрим словом не переконаєш.

У мене, признаюся вам, отакий настирний друг оце виявився. Переконую його, а він вухо чухає й не переконується.

Звати й іменувати мого друга Василь Петрович. Ось послухайте, які критичні вибрики викидає мій друг. Помандрував я по селах і містах нашої славної Полтавщини. Спочатку заїхав у село Великі Сорочинці.

Ознайомився — що і де — та й захотів порадувати Василя Петровича:

— Друже! — пишу. — Ох, якби ти побачив, який у Великих Сорочинцях двигонули Палац культури, якби глянув, ти б, ій-бо, од радості ахнув. Завершили, додаю, й будівництво двоповерхової бібліотеки...

Оцим словом — двоповерхова бібліотека — я й ухопив за живе Василя Петровича.

— Ах, ах! — відповідає мені. — А у нас, в Полтаві не тільки двоповерхової, — одноповерхової не будують. Ти ж пам'ятаєш п'яту бібліотеку, оту, яку кожного року перетягають з двору в двір? А оце на конях її перевезли у житловий будинок на вулицю Фрунзе, 90. Приміщення малогабаритне, непристосоване. Невистачає місця, де книги розікласти, і вони бідолашні лежать «масовим тиражем» на підлозі.

— Не може бути, — негайно одписую, — щоб отаку масову бібліотеку та загнали в житловий фонд?

— Єй-єй, загнали. От кому повезло, дак це третій бібліотеці. Що пощастило, то пощастило. Міський Палац культури збудував гримірувальну, костюмерну... У міськраді роздивилися, похвалили за ініціативу і наказали: «Пробийте іще два вікна, і ми сюди перевеземо бібліотеку номер три».

І що ж — перевезли, а гримірувальну, костюмерну в коридор перенесли.

Як ото кажуть, вийшло і коротенько, і ясненько. А головне — ніякої мороки.

Далі я переїхав із села Великі Сорочинці у село Солониці, що біля міста Лубен краєвидно розкинулося. Сповіщаю:

— Василю Петровичу! Вітай! Я вже перескочив у Солониці! Скажу тобі, яке прекрасне, хороше село, а яку ж отут чудову бібліотеку збудували. Світлий, просторий читальний зал. Книги, журнали, газети — тільки давай! Є де розмістити, є де й почитати.

— Вельми радий, що така культурна краса у селах росте! — одповів мені Василь Петрович. — А тут — лишенько наше. Ти, звичайно, знаєш шосту бібліотеку, оту, що містилася в допотопному будинку, де колись торгували оселедцями. Дак учора впала стіна і дах провалився.

— Куди ж, — питаю по телефону, — шосту бібліотеку перенесли?

— На колесах перекотили у літературно-меморіальний музей імені В. Г. Короленка. Звісно, усіх книг музей не зміг прийняти, то ті книги, які не вмістилися, ожередом поставили в садку.

Із села Солониці я переїхав у місто Лубни, та й сповіщаю:

— Василю Петровичу! Сьогодні прикотив у Лубни. Ходжу по місту, роздивляюся, милуюся і радію: яку розпречудесну бібліотеку лубенці спорудили. Не бібліотека — храм науки! Ось де квітучий осередок нашої духовної культури!

— Тобі гарно милуватися, — каже у листі Василь Петрович. — Ти мандруєш по селах і районах. Радієш, які Палаци культури і бібліотеки у селах воздвигають. А в нас у Полтаві, не тобі казати, — теж недавно «воздвигнули...» По вулиці 8 Березня у чоботарні організували філіал четвертої бібліотеки. Дах дерев'яний, стіни глиняні, дак оці стіни домашнє птаство клювало, клювало й до дірок розклювало. Нині ці птахи регулярно відвідують бібліотеку. Це, мабуть, перша в області бібліотека, де читачами являються кури й гуси.

Два дні не листувався, бо прямував у місто Кременчук. Прибув і вирішив — давай іще порадую свого друга.

— Василю Петровичу! — гукаю. — Привіт тобі, привіт! Перебуваючи у славному місті Кременчуці, я одвідав першу дитячу бібліотеку, другу, третю... Усе в дитячих бібліотеках приладнано до потреб і умов юного читача. Читальні зали просторенькі, світленькі. Усюди чисто, охайно, затишно. Столики, стільчики, і ті розумно пристосовані до віку одвідувача.

— Еге-ге! — відповідає мій друг. — Такого затишку у полтавських дитячих бібліотеках не було й нема. Візьмемо для прикладу першу дитячу бібліотеку, що розташована на вулиці Пушкіна. Дак тут не тільки нема, де сісти, а ніде й постояти. Нарешті вирішили: одвоювати місце у житловому будинку, що його будує Турбомеханічний завод по вулиці Халтуріна. Шість кімнат і зал умовно відвоювали... Але тільки умовно, бо й завод не дав зівка: почав і собі наступати. Спочатку відбив одну кімнату, згодом другу, третю, четверту.

Дійшовши до мого захоплення, де я од душі гукаю: — а яка розпрекрасна міська бібліотека у Кременчуці! Це, кажу, взірець, як уміло треба нести людям художнє слово. Ось де воістину ідейно-виховна школа, — Василь Петрович гнівно почав дорікати: хай твоя палка любов до бібліотек, — пише він, — хоч одним оком гляне на вулиці полтавські. Які тут чудові бібліотеки стояли і яких, на жаль, не стало. Пригадуєш, у Першотравневому провулку красувалася двоповерхова бібліотека. Не бібліотека, а диво бібліотечне. Видворили бібліотеку, а вселили, чи бач — з непоганого місця сюди переселили сільськогосподарський технікум. Або — на розі вулиць Гоголя і Пушкіна височіла простора й красива двоповерхова бібліотека. У війну цю чудесну архітектурну споруду було зруйновано. Після війни бібліотеку реставрували, але приміщення віддали під архів, а обласну бібліотеку на вантажних машинах перефактурували в дитячий будинок, що на вулиці Шевченка, 3.

Цей будинок аж ніяк не пристосований до роботи бібліотеки. Кімнати розраховані тільки на 250 тисяч книг, а обласна бібліотека нині має лише художньої літератури шістсот тисяч книг.

Нема для книг місця, то їх склали згідно територіальної можливості: у коридорі, у читальному залі, на підлозі, у підвалі і на горищі.

Горище, де головним чином складена драматургія, не витримало фасону — репнуло. Тоді стелю почали підпирати дубовими стовпами. Оскільки стеля тріщала й гнулася аж у восьми місцях, то стовпів так рясно понаставляли, що не тільки читачів, а й світу білого не видно.

Василь Петрович закінчив свого листа просьбою:

— Ти, друже, полтавець! Ти десь там поворуши, а десь і гостренько натякни. Ти ж знаєш, що тільки в тому районі, де ми з тобою живемо, за останні три-чотири роки збудовано понад сто багатоповерхових будинків, але серед них жодного клубу, жодної бібліотеки не збудували. І що найгірше — не одважуються й будувати.

Ол. КОВІНЬКА.

ПАРОДІЯ

Олесь БЕРДНИК

ПТАШЕНЯТА ВІДЛІТАЮТЬ У БЕЗМЕЖЖЯ

(Фантастично-химерна симфонія сфер та серця)

Серце творить світи!
(З афоризмів Сходу).

Розум тримай у кулаці!!
(Олесь Бердник).

Для розуму, що збагнув значення Безміру, все просто!!!
(Олесь Бердник).

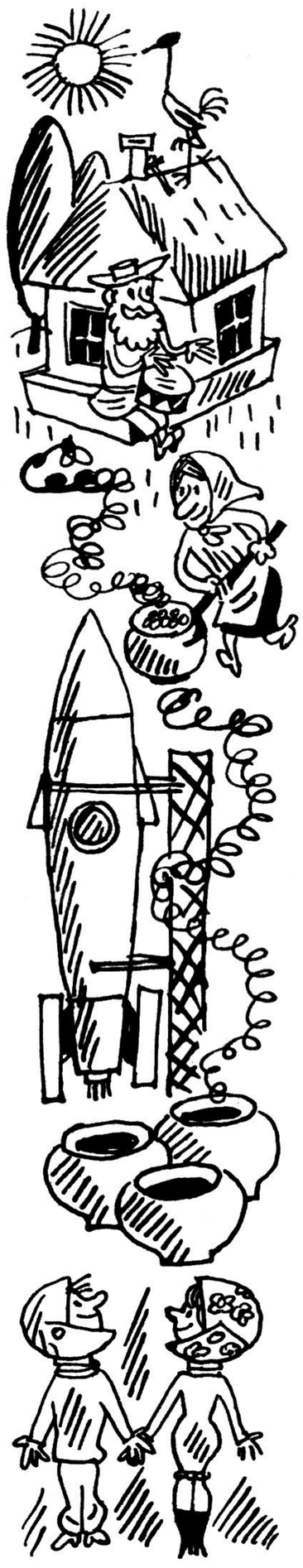

Дід Панько на бубні сердешно вигравав «Гоп, мої гречаники». Мелодія пливла урочисто, але дуже динамічно. Це була мелодія сфери старту. Пізніше, коли ракета стартує, дід заграє на бубні «Летіла зозуля через мою хату...» Хата стояла біля самого космодрому. Вона вросла в Землю, покрилася зеленим мохом, але привітно дивилася чималенькими вікнами, обведеними синьою фарбою. Довкола призьби рожевіли й біліли ружі, біля димаря стояв на одній нозі лелека. Сонце — цей пульсуючий фокус життя, світило з неба. Потім, коли ракета набиратиме другу космічну швидкість, дід заграє на струнах серця «Ой летіла горлиця через став...» Тоді у Безмежжі космосу запахне гречаною кашею. Це дуже просто, бо двигуни ракети працюють на згуках мелодій дідового серця та на енергії гречаної каші. Людина — дух шукання. Вона не побоялася перебороти бар'єр Тайни. Найміцніші Мости будуються Думкою та Мужністю прагнення.

Гриць та Віолета, побравшись за руки, чекали старту. Це їм належало з'єднати променем Розуму все Безмежжя в єдину симфонію Буття! Вони довго повзли по скелях сумніву. Переборювали спокусу спокою, мару роздвоєння, забуття і, нарешті, нить серця, нить кохання переведуть їх через останню прірву ілюзій. Адже вони ще не бачили сфер інших вимірів. Була лише уявна сфера...

А дід все грав. Це був кордон Тайни.

— Вспокійся! — сказала баба Векла, припасовуючи баняк гречаної каші до реактора.

— Залишайся в сферах своїх,— буркнув дід.

— Бережи серце, воно приведе тебе до правди! — стояла на своєму Векла.

— То мара розуму, який не бачить глибин буття, — заперечив старий і мудрий Панько.

Очі Гриця палали полум'ям подвигу. Очі Віолети то спалахували іскрами захоплення й щастя, то вкривалися імлою суму.

— Я хочу знати істину! — сказав Гриць.

— Відкидай все, що не сприймається твоїм серцем, як істина, — порадила Віолета.

— Хіба життя ймовірне? Що таке наше життя?

— Той, хто хоче пізнати Безкінечність, той повинен пізнати себе.

— Коли навіть Сонце світить з неба, запали ще один світильник, щоб не пропустити Істину, якщо вона з'явиться на твоєму шляху,— додала від себе баба Векла. А Віолета заспокоїла:

— Тільки ти господар духу мого й тіла!

Вони не турбували духів повітря й вод, сил землі й вогню. Ті залишалися в сферах своїх.

— Ще раз... скажи,— просила Віолета.

— Кохана... Єдина...

— Разом, друже?

— Разом.

— До Сонця, Урагане мій?

— До Сонця, кохана.

Дух їхній опинився у сфері простору, тіла пішли до ракети. Потоки хмар рожевіли. Сонце піднялося досить високо над ними. Палаючий океан закрив Космос. Бубон заграв «Летіла зозуля». Ракета полетіла до Лона Вічної Матері. Струни дідового Серця давали оптильйони ергів енергії. Бушувала плазма. Клекотала гречана каша в баняку. Лелека біля димаря підібгав під себе другу ногу і тепер висів між Часом і Простором. Десь далеко-далеко в глибинах свідомості дзвеніло застереження. Але ніхто не прислухався до нього. Всі слухали симфонію сфер та мелодію серця. Свідомість пручалася. Але голос її був ледве чутний. Зате блищали блакитно-рожеві сфери ніжних тонів. Струни дідового серця заграли «Ой летіла горлиця...» І тут змішалося все: баняк і буддизм, реактор і ламаїзм, хутір і астероїд, бубон і гравітація, ерги і баба Векла, струни дідового серця і парсеки. Під впливом сфер у шаплику Безмежжя утворилася єдина каша Буття...

Микола БІЛКУН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У зв'язку з наближенням іменин О. Н. Атраковича, на підлеглій йому периферії спалахнула паніка. Кожен хапався за кишеню. Це ж не жарт! На бенкет гроші дай — та побільше (іменинник п'є виключно коньяк!). І на подарунок не шкодуй (іменинник знає ціну речам — дешевших 50—100 крб. не бере). Але паніку вгамували, гроші на всі «мероприємства» зібрали і вдарили бенкет на всю республіку: гуляй, душа, без кунтуша! Тиждень гуляла. А тепер похмеляється.

Колегія Міністерства комунального господарства УРСР розглянула лист, переданий з редакції. Факт негідної поведінки заступника начальника Головного управління газового господарства О. Н. Атраковича підтвердився. Рішенням колегії його з роботи звільнено. А партійне бюро наклало на Атраковича партійне стягнення.

Одгуляла душа!

РЕКЛАМА Перця

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Телеграфне агентство Перця

ВРЯТУВАЛИ ДИРЕКТОРА

Нещасний випадок трапився з директором Нижньодніпровського лако-фарбового заводу. Завітавши в гості до своїх знайомих, він раптом відчув, що у нього відібрало ноги: як ступив на підлогу, то так на ній і закляк.

«Швидка допомога», викликана на місце пригоди, врятувала директора. Заодне і роз'яснила йому, що постраждав він не від паралічу, а від фарби, якою ще місяць тому було покрито підлогу. Таку вже має якість фарба, яку випускає у продаж Нижньодніпровський завод лако-фарбових виробів.

ДРУЗІ ПТАХІВ

НІЖИН. (Наш кор.). Хоббі ніжинських комунгоспівців — розведення ворон. Влаштувавши за триста метрів від держплемстанції міський смітник, вони приманили сюди птахів з усіх околиць. Віджирувавши зранку на смітнику, ворони удень перелітають до силосних ям. Чорний крук, що затесався до зграї, має намір прожити на таких харчах триста літ.

ВІДНОВЛЕННЯ ТРАДИЦІЇ

Наш кіровоградський кореспондент передає з Добровеличківського району. В селі Ново-Ковалівці відновлено стару традицію. Колись з цього села, як розповідають перекази, чумаки їздили по сіль у Крим. Тепер колгоспники теж їздять по сіль. Правда, ближче, у райцентр. І не тільки по сіль. Колгоспники їздять у райцентр і по гас. Мусять їздити, бо Піщанобрідське споживче товариство чомусь не завозить цих товарів до сільської крамниці.

ШКОЛА ЕКВІЛІБРИСТИКИ

Купуючи путівку в будинок відпочинку «Роздол» на Львівщині, людина і гадки не має, що їде не набирати кілограми, а набувати спортивної майстерності. Дорога до будинку пролягає через річку. А щоб ту річку подолати, треба пройти по тонюсінькій кладочці. Кілька десятків таких переходів — і відпочиваючий може успішно конкурувати з канатоходцем. Тренування з еквілібристики відбувається під керівництвом Роздольської селищної Ради, яка вже п'ятий рік ніяк не відремонтує містка.

СПЕЦІАЛІЗОВАНИЙ МАГАЗИН

ЛЬВІВ. (Кор. ТАП). Тут, на вулиці ім. Івана Франка, відкрито спеціалізований магазин «Молдавські вина». Відвідувачі мають можливість продегустувати болгарські вина «Тирново», «Мельник», «Гамза» та ряд інших. Від «Білого міцного» до «Білого столового» представлені українські вина. Є також широкий вибір з кримських підвалів. Єдині вина, яких тут майже не буває,— це молдавські. Зате вони крупно представлені красивою вивіскою.

За туманом...

На долині туман.

На долині туман пливе...

Щоб довго у тому тумані не блукати, зразу ж і скажемо, що клубочиться він, в основному, довкола труби новенького, щойно збудованого і зданого в експлуатацію Долинського цукрового заводу.

Тепер з цієї труби в небо злітає нормальний виробничий димок. А ще ж не так давно, як запевняють очевидці, з неї летіли гроші.

Та ще які гроші!

Було це о тій благословенній порі в житті кожного будівельника, коли все найтяжче вже позаду, а попереду — надія на премію. Цілком законну премію за своєчасне введення об'єкта в дію.

Так от, коли настав час ділити премію, горизонт раптом затягло туманом.

Першу порцію туману напустив начальник Кіровоградського будівельного управління № 2 т. Пискунов. Завжди він свої накази і розпорядження вивішував для всенародного огляду, а тут чомусь зрадив демократичній звичці: наказ про преміювання осіб, що найбільше відзначилися на будівництві, він передав на зберігання касирові, як суворо-секретний документ.

Оця таємничість і породила першу хвилю туману.

— Я тут! — раптом виринув з туману прудкий і надзвичайно оптимістично настроєний чоловічок. — Моє прізвище — Дамаскін, Іван Євдокимович Дамаскін, начальник обласного державного будівельного контролю.

— Дуже раді вас бачити, — чемно зустріли будівельники прибулого. — Але ви той... Ви ніби трохи спізнилися: Держбудконтролю ми об'єкт уже здали.

— Отож бо, що здали. Через те я й приїхав. Щоб одержати...

— Що одержати?

— Звісно, що: премію.

І, люб'язно посміхаючись, Іван Євдокимович протиснувся до каси і одержав 100 карбованців.

Не встигла його оптимістична посмішка розтанути в туманній імлі, як біля каси виріс ще один показний мужчина.

— У кого тут преміальна відомість? — з ходу поцікавився він.

Йому показали.

— Смоляр, — відрекомендувався він касирові. — Працівник Долинського відділення Будівельного банку.

І, прикрасивши відомість своїм дорогоцінним автографом, поклав у кишеню 200 карбованців.

Ну, звичайно, декого це здивувало.

Дехто почав собі сушити голову і допитуватися, за які трудові подвиги премійовано банківського працівника. Може, у час, вільний від фінансових операцій, він приходив на будівництво цукрозаводу, копав там котловани, мурував стіни або ж виводив димар?

Ні. Виявляється, нічого такого П. С. Смоляр не робив. І нічого, навіть подібного до цього, не думав робити начальник обласного архітектурно-будівельного контролю І. Є. Дамаскін.

То чому ж, все-таки, їх преміювали?

На це в Кіровоградському будівельному управлінні № 2 відповідають запитанням на запитання:

— А чому премію було виплачено ще кільканадцятьом стороннім особам, які також до будівництва Долинського цукрозаводу абсолютно ніякого відношення не мали.

А й справді — чому?

Це, як було, так і зосталося секретом начальника Кіровоградського будівельного управління № 2 т. Пискунова та головного бухгалтера т. Крамарова. Секретом за багатьма замками.

Припущення, що, можливо, ключі від цих таємничих замків зберігаються в тресті «Кіровоградпромбуд», котрому будівельне управління № 2 підпорядковане, — себе не виправдало. Навпаки. Тільки-но зайде мова про премії — і керівники тресту самі починають виявляти якусь дивовижну замкнутість.

Замкнувся у собі начальник виробничого відділу т. Таран. Не хоче поділитися досвідом і розповісти, як йому вдалося здерти дві шкури з однієї вівці.

А таки ж удалося!

І це засвідчено підписом т. Тарана аж у двох офіційних документах. Перший документ — відомість на виплату премії працівникам тресту за введення в дію Долинського цукрозаводу, Кіровоградського масложиркомбінату і Капустинського кар'єроуправління. Другий документ — відомість на виплату такої ж премії безпосереднім виконавцям робіт, — працівникам будуправління № 1.

Начальникові виробничого відділу якимось дивним чином удалося по одній відомості одержати 431 карбованець, а по другій — 356. Втім, од колег він не став критися з своїм виробничим секретом. Невдовзі таким же чином протаранив касу начальник планового відділу т. Крамаренко і поклав у праву кишеню 400 карбованців, а в ліву — 472.

Коли про це довідався керуючий трестом «Кіровоградпромбуд» т. Мірошниченко, то він, кажуть, аж скипів. Кипів, правда, недовго. За хвилину заспокоївся і твердо промовив:

— Я не я буду, коли не приберу їх до рук!

Кого стосувалася ця погроза, — про це найперше дізнався трестівський касир.

— А подайте-но їх сюди! — наказав керуючий.

Касир подав. Насамперед — документ на підпис. А вже слідом за ним — 800 карбованців премії за введення в дію Долинського цукрозаводу, Кіровоградського масложиркомбінату і Капустинського кар'єроуправління.

Другим свідком того, що керуючий трестом не кидає слів на вітер, став касир будівельного управління № 1. Попросивши розписатися у преміальній відомості, де згадувалися ті ж об'єкти, він вручив т. Мірошниченкові суму, трохи меншу, — всього 647 карбованців.

— Скільки виписали — стільки і приніс, — вибачливо розвів руками касир.

Інший, можливо, і не став би бруднити рук подібною мізерією, але керуючий трестом «Кіровоградпромбуд» — не з тих.

— Дорогі не гроші, — скромно сказав він. — Дорога честь!

Що правда, то-таки правда. Не кожному випадає честь здерти з однієї овечки аж дві шкури.

Поки що це вдалося тільки умільцям з тресту «Кіровоградпромбуд». Та й то — завдяки густій пелені туману, якою вони огорнули процес преміювання.

За туманом, як відомо, нічого не видно...

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Кіровоградська область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

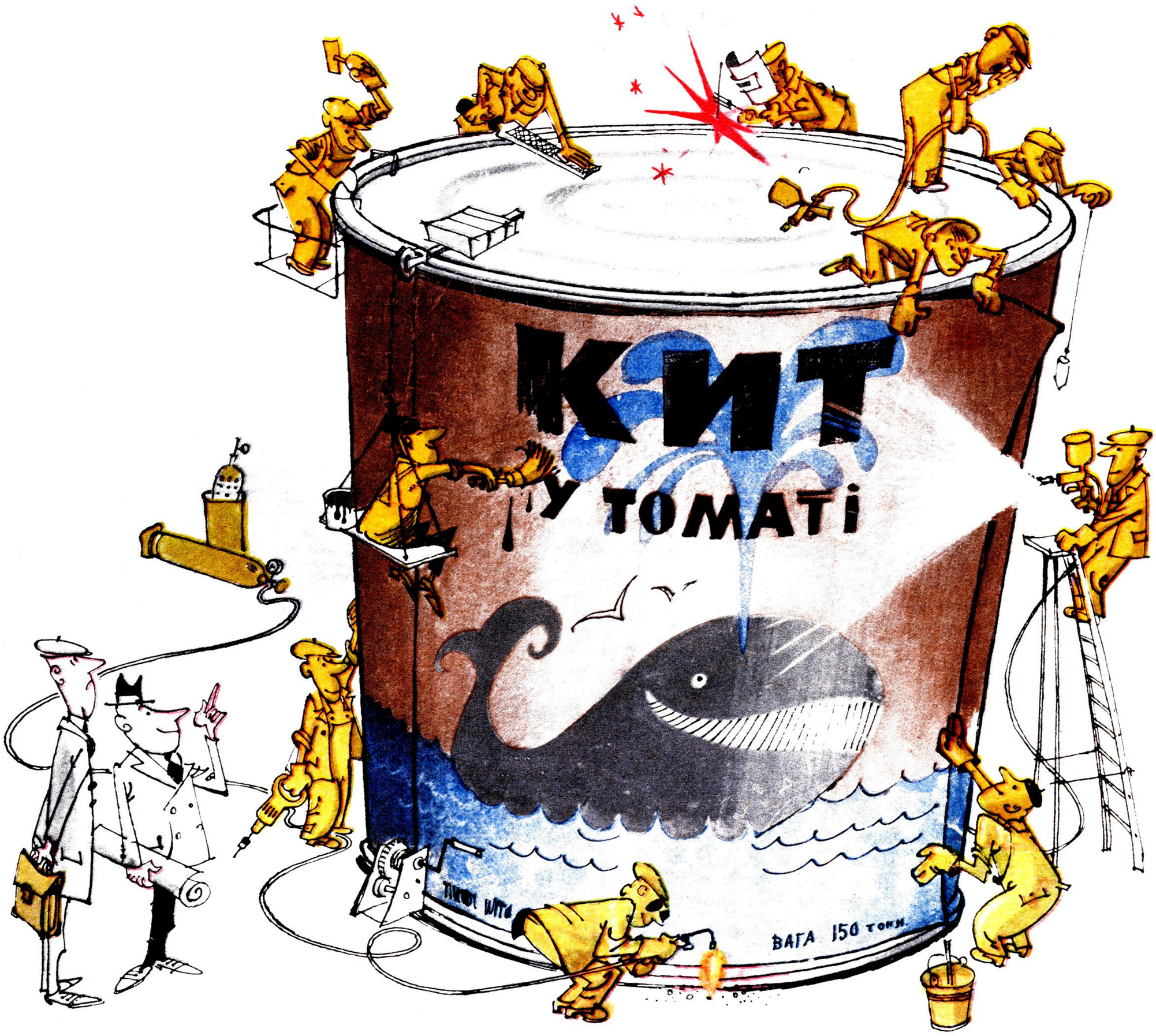

— Ну, тепер план по валу ми виконаємо одним махом.

Мається СЕРДЕЧНА путівка.
Желающі поїхати звернутися в завком».

(З оголошення).

Надіслала Л. СВЕТІКОВА.

м. Полтава.

* * *

«Продається тьолка другим тьолом, тільна третім тьолом. Звертатися с. Іванкив».

(З оголошення).

Записав М. БІЛОКРИНИЦЬКИЙ.

с. Горобіївка
Бориспільського району
Київської області.

* * *

«Слухали: Про надання колгоспниці Ковалюк Олені Петрівні відпустки по дикрету.
Постановили: Якщо чоловік Ковалюк не вийде на роботу, то обрізати колгоспну присадибну ділянку».

(Із рішення правління).

Надіслав М. ДЖУМАРИК.

с. Ст. Кути.
Івано-Франківської області.

«Визначити з кращих колгоспників фуражира і раціонально та бережно використовувати».

(З доповідної).

Надіслав В. ЗУБ.

смт Володимирець
Ровенської області.

Страшне перо не в гусака...

«Сьогодні 25 вересня 1967 р. в клубі м'ясокомбінату відбудеться лекція на тему «Технічна обработка м'яса студентів Одеського харчового техникуму».

(Оголошення
на території Черкаського м'ясокомбінату)

Записав П. БІЛИМЕНКО.

«Продається корова Муха рабої породи. Доїться від теляти й до теляти. Молоко густе, не бється. Бажаючі придбати можуть звернутись на адресу тітки Мотри»...

(З об'яви).

Надіслав А. ДРАЛО.

с. Корделівка
Вінницької області.

* * *

«Слухали:
Конюх вдень був напідпитку, а племінний жеребець вночі сам відв'язався із стайні і надмірно вживав пшеницю, від чого почав хворіти на живіт і загинув.
Постановили:
Оскільки це було вночі, Григоренкові все ж таки видати нормальну премію, зняти з нього шкуру (коня) і труп зарити».

(З протоколу).

Записав Л. КОНДРАЦЬКИЙ.

с. Березанка
Миколаївської області.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

НІЧОГО ТУРБУВАТИСЯ

Ватажок неонацістської національ-демократичної партії Західної Німеччини Адольф Тадден, або ж «Адольф II», як його охрестили, дуже образився на газету «Зюддойче цайтунг». Взяла та газета та й написала, що, мовляв, у націонал-демократичної партії не вистачить грошей, щоб на всю котушку розгорнути агітацію за своїх кандидатів на виборах до боннського бундестагу.

Прочитавши таке, Тадден розпасіювався. Як так, грошей не вистачить?! Та нам їх...

В останню мить мало було не бовкнув, хто ж підкидає гроші у касу послідовників Гітлера.

Втримався Тадден. Та якби й не втримався, то все одно нічого секретного не сказав би, бо імена щедрих і грошовитих покровителів Адольфа II добре відомі. Це, власне, ті ж, що фінансували й Адольфа I — оті «сто родин», як їх іменують у ФРН, що зберегли свої чималенькі грошенята, нажиті на злочинній війні проти народів Європи, а нині успішно примножують свої мільйони під крильцем боннських властей.

Виходить, газеті «Зюддойче цайтунг» і справді нічого турбуватися за касу Адольфа Таддена та його партії.

БЕЗПЕКА — ДАЛІ НІКУДИ!

Бойові операції розгорнулися в самому центрі Мюнхена. Стрілянина тривала хвилин з десять.

А все загорілося з того, що двоє американських вояків напідпитку спробували було пограбувати шофера таксі. А шофер не розгубився, та — тиць під морди грабіжників пістолет! Вояки драпонули за ріг вулиці та звідти запуляли з своїх пістолетів. Почувши ту стрілянину, кілька поліцаїв теж почали смалити в повітря.

Коли ж усе з'ясувалося, до відповідальності притягли... шофера таксі! За незаконне зберігання вогнепальної зброї — раз, за «замах на життя військовослужбовців американської армії» — два!

Правда, пістолет, яким шофер вчинив отой «замах», виявився дерев'яним, звичайною бутафорією, якою тепер користується чимало шоферів таксі у Мюнхені та в інших містах Західної Німеччини, де частенько трапляються серед пасажирів гості в американській військовій уніформі.

Але не це найцікавіше у цій історії.

З приводу інциденту баварський міністр внутрішніх справ сказав, що якщо двоє американських солдатів хотіли пограбувати шофера таксі, вчинили стрілянину на вулиці, то це дрібниці у порівнянні з тою безпекою, яку несуть жителям Західної Німеччини своєю присутністю американські війська!

Ото і є найцікавіше у цій історії. І — найсмішніше.

ЦІННИЙ ДОСВІД

Суд у Ріо-де-Жанейро присудив поліцейського сержанта Педро Сатурніно дос Сантоса за сукупністю злочинів до 300 років ув'язнення. Чотири роки тому Сантос утопив у Ріо-де-Гарді тринадцять жебраків. І, як тепер виявилося, зробив це за наказом тогочасного губернатора, відомого Карлоса Ласерди. В 1963 році Ласерда почав «Хрестовий похід проти злиденності» і, щоб не витрачати зайвих грошей, наказав поліції «усунути» всіх жебраків та безпритульних.

Кампанія по боротьбі з злиденністю не набула бажаного розмаху, бо Сантос і його колеги не дуже добре прив'язували камінці до жебраків, і утопленики почали випливати на поверхню.

Скандал у Бразілії був страшенний! Злодія-губернатора... навіть пальцем не торкнули. Бо Ласерда був не тільки губернатором, а й власником впливових газет, телевізійної станції і найчастішим та найлюб'язнішим гостем посольства Сполучених Штатів.

Американці, видно, вважають, що досвідом такої людини, як Ласерда, не слід нехтувати.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

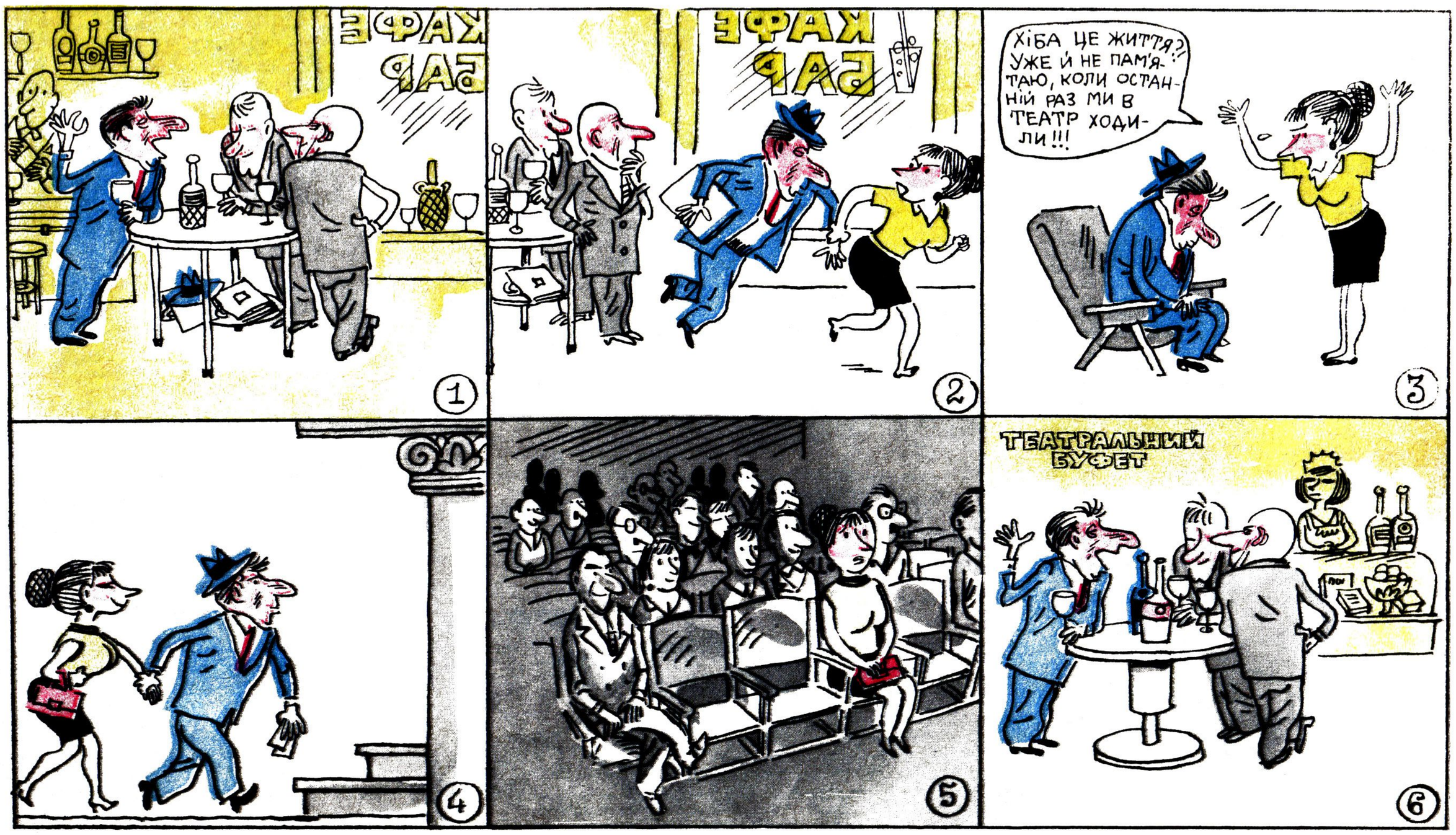

Без слів.

Кепські страви — кепські справи

ВІДОМО: для студента нема більшого задоволення, ніж складати екзамени та заліки. Студента хлібом не годуй, тільки дай йому взяти участь у семінарі, науковій конференції, гуртку художньої самодіяльності, спортивному змаганні. Стверджую це з повною відповідальністю: сам років п'ятнадцять тому був студентом.

Сказав ото «хлібом не годуй» та й згадав, що в проміжок між денним семінаром і вечірнім заняттям драматичного гуртка студент буває не від того, щоб заскочити в їдальню та й пообідати. Смачно й дешево, бажано.

Правда, з роками ця деталь якось випала з моєї пам'яті. Та це, гадаю, ще півбіди. А от, коли про те забувають люди, безпосередньо покликані займатися громадським харчуванням студентів, — то це вже змахує на біду.

А такі люди, виявляється, є. Ті, що безпосередньо покликані, і ті, що забули, про це.

Хто сумнівається, нехай ознайомиться з студентськими їдальнями Львівського університету. Я ознайомився. І вже не сумніваюсь.

...В аудиторії іде лекція. Друга пара. До перерви ще хвилин п'ятнадцять. І раптом викладач відчуває на собі благальні погляди студентів. Погляди красномовні. Досвідчений викладач вже знає, про що саме вони промовляють. «Дорогий Іване Петровичу, зжальтесь над нами, скоротіть лекцію, відпустіть нас зараз, до дзвінка, бо інакше в їдальню не попадемо, залишимось голодними».

То ситий голодного не розуміє. А викладач студента розуміє. Бо він, викладач, і сам з охотою перехопив би нашвидкоруч у буфеті якогось пиріжка з склянкою молока. Та зробити це в головному корпусі по суті ніде. Викладач може тішити себе надією добре й смачно поїсти, коли повернеться додому. Студент, який проживає в гуртожитку, цієї надії не має. Отож і дивиться він так благально. Під таким поглядом годі встояти.

І от студент вже стрімголов тупотить по східцях і коридорах, захеканий прибігає в їдальню. Після цього швидко біжить в редакцію студентської багатотиражки й ділиться на її сторінках своїми враженнями. У прозі й у віршах.

Проза буває страдницькою:

«В їдальню, що в головному корпусі, не ходіть. Можете мені повірити: страви несмачні. Картопля холодна. Борщ — зовсім холодний. Компот — як підмальована марганцівкою солодка водиця. Млинці — неначе з гуми. Навіть така популярна страва, як вінегрет, не завжди є. Чому?»

А ще проза буває заздрісною:

«Були під час канікул у дніпропетровських студентів — і аж позаздрили. У студентській їдальні вражає багатий вибір страв. На столах — сіль, гірчиця, перець».

Навіть таке чудо цивілізації, як паперові серветки, там є. Як тут, справді, не позаздрити!

Що ж до віршів, то вони не завжди вправні, зате написані з глибоким внутрішнім бажанням... поїсти в нормальних умовах. Поетизоване меню виглядає так:

Суп гороховий, котлети,
Шніцель, хек, — мабуть, усе.
І що тільки не візьмете:
Те холодне, кисле — це.

Директор їдальні тов. Кривко читає цю поезію та цю прозу й одразу докопується, в чому саме корінь зла.

— У нас, в університеті, — каже він, — є факультет журналістики. А коли так, то річ ясна, вони будуть писати...

Поетичний опис меню хибує дилетантством. Холодне, кисле... Чистісінька смаківщина. Інша річ — строго наукова мова акту комісії. Так от в акті зазначено: в перевірених стравах замість одинадцяти процентів жирів, виявилось лише чотири. Калорійність: замість 281 одиниці — лише 179. Отож жирів і калорій менше, ніж хотілося б. Зате брудних тарілок, ложок і виделок більше, ніж хотілося б.

Тут, правда, визнає тов. Кривко, факультет журналістики не винен... І на тому спасибі!

Ну, нехай в університетській їдальні кепські страви і взагалі кепські справи. Так студент же може поїсти в їдальні свого гуртожитку?! Не може! Бо в гуртожитку, гарному, новозбудованому, що на проспекті Ленінського комсомолу, їдальні не передбачили. А там тисяча студентів живе.

Якби спроектували житловий будинок без кухонь, то за таку новацію проектантам навряд чи видали б премію. А тут, либонь, міркували так: студент живе в гуртожитку тимчасово, не більше п'яти років, то якось переб'ється.

Тепер, кажуть, незабаром закладатимуть новий гуртожиток, так там уже їдальню передбачили. Перспектива приємна. Тільки вона, на жаль, не може повністю замінити студентові порції борщу і шніцелю, які він хоче з'їсти сьогодні.

А сьогодні той борщ і шніцель везуть в гуртожиток через усе місто в термосах. Про те, як виглядають ці страви після перенесеної бовтанки, студенти воліють не розповідати: вони ж бо люди інтелігентні, цураються негарних слів.

— Не можуть організувати як слід обідів у гуртожитку, то хоч би про легку вечерю подумали, —говорять студенти. І знову згадують дніпропетровців. — Там у гуртожитку на вечір виставляють біля чергового кілька столів з пиріжками, бутербродами, молоком, компотом. Студент підходить, кладе гроші й вечеряє. Невже в нас так не можна?

Чому не можна? Ще краще можна. Не на столах їжу тримати, а щоб автомати продавали. Їх і купувати не треба. Давно вже куплені. І давно вже іржею покриватися почали на складі.

Проректор університету по адміністративно-господарській частині Микола Миколайович Юдін запевняє, що порядок в їдальнях і буфетах можна навести дуже швидко. І доводить свою думку: от, каже, коли має прибути авторитетна комісія, то все аж блищить. Правда, тут, виявляється, багато залежить від самої комісії, вона має працювати гранично чітко. А то одного разу комісія попередила про день приїзду, а сама запізнилась на три дні. І ніщо вже не блищало...

В усякому разі проректор переконаний, що тут майже все залежить від тов. Кривка, від директора тресту їдалень № 1 тов. Кузьменка, від його підлеглих.

А ті в свою чергу кажуть:

— Але ж ви, шановний Миколо Миколайовичу, зобов'язані забезпечувати транспорт для підвезення продуктів і транспортування тари, якою захаращені всі приміщення. І не забезпечуєте. А ви ж зобов'язані своєчасно й доброякісно ремонтувати їдальні й буфети, щоб принаймні штукатурка зі стелі в борщ не падала. І не ремонтуєте. А ви ж могли б допомогти і в торговельному обладнанні приміщень, як це зробили в політехнічному, сільськогосподарському, фізкультурному інститутах, де студенти задоволені своїми їдальнями. А не допомогли. А чи не варто було б ширше залучити й самих студентів до налагодження справ. От хоч би завести, як у Харківському політехнічному інституті, принцип: «Прибирай сам!» Це підвищило б пропускну спроможність їдальні.

Отакої, в свою чергу, кажуть торговельники проректору, І, ви знаєте, — теж мають рацію.

Словом, обидві сторони мають рацію. Тільки поки що лише тоді, коли вказують на недоліки опонента. Та ще більшу рацію матимуть, коли кожний сумлінно виконуватиме те, що йому належить виконувати.

Цього рішуче зажадали від них члени парткому університету, коли зібралися на спеціальне засідання з цього приводу. Член парткому тов. Титова між іншим зауважила:

— Я вважаю наше засідання певною мірою ювілейним. Бо рівно десять років тому на засіданні парткому ми обговорювали це питання. І говорили, пригадую, про ці самі недоліки.

Що й казати, десять років для виправлення становища — трохи забагато. Хочеться вірити, що цього разу реагування буде більш оперативним. Ну, може, на день виходу цього номера журналу ще не все блищатиме, але на той час, переконаний, відповідальні люди вже перестануть кивати один на одного, а займуться як слід дорученою справою. А безвідповідальні, може, вже на той час працювати не будуть...

Інакше не можна. Бо воно-таки студента хлібом не годуй, а дай йому екзамен скласти, на семінарі посидіти. Але хліба він все-таки потребує. І борщу. І супу молочного. І дешевої ковбаси. І котлети з картоплею.

Він, студент, молодий, дієти особливої не вимагає. Йому аби смачно. Аби дешевше. І побільше.

Є. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

До редакції надходить чимало листів про те, що в сільських клубах, як правило, демонструються старі, як світ, кінофільми та кіножурнали.

— Ач, залежалися! Ану, марш на село!

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Спочатку чергове засідання правління Клубу губителів природи було нудним. Йшла одна тобі банальщина. Що цікавого, наприклад, у тому, що Мізоцький цукровий комбінат (Дубнівського району Ровенської області) протягом 7 років скидає стічні води в притоки Горині — Стублу та Стубелку, губить там все живе і не боїться ні актів, ні штрафів? Не оригінально забруднює воду в ставках колгоспу «Шлях до комунізму» і губить малька Дубов'язівський цукрозавод Конотопського району Сумської області. Як дві краплі стічної води, схожа в цьому напрямку і діяльність Новобиківського цукрозаводу (Бобровицький район на Чернігівщині). Він теж, як і Дубов'язівський цукрозавод, гробить усе живе в навколишніх ставках та річках.

Зволікають собі будівництво очисних споруд Чечельницькі цукровий та спиртозавод на Вінниччині.

Словом, нічого нового й нічого цікавого.

Але ось у залі пролунали прізвища директора Жовтневого (м. Карлівка на Полтавщині) цукрозаводу Чернякова Василя Єгоровича та головного інженера цього заводу Горбаня Дмитра Васильовича і зразу ж відчулося пожвавлення.

— Це ті, що випустили у ставок сто тонн мазуту, а потім його на воді запалили, — зашелестіло в залі.

— Риба не тільки задихнулася, але й засмажилась! Прийняти їх до Клубу одноголосно!

— А по якій графі приймати директора? Він зарекомендував себе і як недруг зеленого друга. Торік наказав на вулиці Котовського вирубати 70 тополь, а натомість і прутика не посадив.

— Приймаймо взагалі, тоді розберемось!

На тому й порішили. А розібратися, які підприємства Сумщини брудянть воду в річці Псьол, не розібралися. Розібралися лише, що той бруд доходить аж до Гадяцького району на Полтавщині.

Кандидатом у члени Клубу губителів природи було прийнято адміністрацію Добротворської ГРЕС (Львівська область). В районі м. Червонограда та с. Соснівки псуються береги річки Західний Буг. На ГРЕС не регулюють відповідним чином скидання води з шлюзів. Робиться скидання раптово, вода починає буквально кипіти, виримає з коріннями прибережні верби, руйнує берег.

І що ті Музи викомарюють!

БЕЗКІНЕЧНА ІСТОРІЯ З КІНЦЯМИ

І треба ж було отакому прилучитися!
— закохалася людина. Воно, начеб, і не
така вже й біда, якби усе ясно було, а то:
Сохраним ли мы любовь —
Это неизвестно.
Замолчи, не надо слов,—
Все уж бесполезно.

Словом, не ясно, що воно й до чого з отією любов'ю. Ані ліричному героєві, ані нам не ясно, бо з одного боку воно ніби «это неизвестно», а з другого — відомо, що «все уж бесполезно».

А далі — ще гірше. Така катавасія з тими справами сердечними виходить, що хоч «гвалт» кричи. Бо ж подумайте тільки:

Я люблю тебя, а ты,
Ты за третьим плачешь.
Ну, а третий полюбил
Не тебя — другую,
А другая, между тем,
Ждет звезду иную.

И пошло все по цепи
Без конца и края,
Только как концы свести —
Этого не знаю.

Заплутався, значить, чоловік у кінцях. Щоб якось допомогти йому з них виплутатися, Д. Кубарич з с. Тетієва на Київщині узяв та й написав вірш «Сохраним ли мы любовь» і поніс у районну газету «Ленінські заповіти», — може, люди порадять, як розв'язати сакраментальне питання.

І там, звичайно, могли б порадити. Могли б сказати: «Якщо уже так припекло, то запиши, дорогий друже, цей банальний вірш якій-небудь дівиці в альбом, та й кінець!»

Так ні ж, не порадили, а взяли та й надрукували.

А кінці й досі так і не зводяться — і не тільки в отому нещасному коханні, що «пошло.., по цепи», а й у вірші.

ЩО МИ ЗНАЄМО І ЧОГО НЕ ЗНАЄМО

СОРОК МЕТРІВ НА СЕКУНДУ...

У поета виникло бажання злити в єдине слово свій сум і печаль, слово те кинуть на вітер, щоб вітер поніс його вдаль. Поет Генріх Гейне був великим піріном. Він мав справу з Зефіром — легким, приємним вітерцем. Кинуте на той легіт поетове слово не втратило своєї сили і сьогодні...

А у вересні 1965 року бажання кинути слово на вітер виникло у групи інженерів комбінату «Ждановвуд» Донецької області. Виникло воно у зв'язку зі здачею в експлуатацію приміщення інтернату Зарянської середньої школи Володарського району. Сум і печаль обгорнули дирекцію школи, коли їм здали інтернат. Душу нема. Електродвигун і насоси в котельній несправні. Цементна підлога в санвузлі розбита...

Тоді інженери пересувних механізованих колон кинули слово. Гарантійне! Головний інженер колони № 250 т. Великий, головний інженер колони № 2 та начальник колони «Г» т. Кузьмін зобов'язалися розрахувати з усіма недоробками в IV кварталі 1965 р.

Та як не дивно, висококваліфіковані інженери припустили грубий прорахунок. Вони кинули слово, не врахувавши, що в Донецькій області дмуть не легкокрилі зефіри, а найсильніші на Україні вітри. Кинуте на такий вітер слово, навіть гарантійне, мчить у далечінь зі швидкістю 40 метрів на секунду. От і носиться та гарантія чортійде вже майже 3 роки. І луни навіть у Зарянській школі не чути.

Приходьте в гості

ГУМОРЕСКА

Як хто, а я найбільше полюбляю свята. Спитаєте, чому?

Уявіть собі таке: ходите ви щодня на роботу, клопочетесь, засідаєте і, випадково зазирнувши до календаря, раптом виявляєте, що скоро свято. І незалежно від того, чи буде то День радіо, чи День рибалки, чи ще щось, вас потихеньку обіймає ліричний настрій. У вашій уяві досить виразно вимальовуються усякі приємні перспективи. Ви починаєте щасливо посміхатися і сяяти, ніби вас підсвічують зсередини...

Але очікуване свято не у всіх викликає тільки суто ліричні емоції. Перед вашою дружиною, наприклад, неодмінно постає одвічне, проте завжди актуальне питання: чим частувати гостей? Точніше: як зробити так, щоб на столі було не гірше, як, скажімо, у Марії Петрівни, чи Розалії Юхимівни? Більше того, щоб Марія Петрівна, чи Розалія Юхимівна потім три доби не могла заснути від заздрощів...

Саме через це й настав час нам, чоловікам, рішуче втрутитися в справу організації святкового харчування трудящих гостей. Бо якось воно так повелося, що в цій важливій царині ще й досі панує неприпустимий самоплив. Так і тхне стародавніми епохами, коли наші наївні предки по простоті своїй хибно вважали, що яйце, м'ясце, сальце якраз і є отой, нині славнозвісний, вітамін «ЦЕ».

Що, неправда? А ну, згадаймо, лишень, що коїться в другій половині XX століття на наших святкових столах! Це, взагалі, щось жахливе!

Ось, приміром, завітали ми з дружиною якось на свято до Ковганюків.

Віріте, й досі дихати важко.

Понаставляли, розумієте, усяких паштетів, варених яєць, смажених індичок, ковбас, шпротів... А того й не подумали: хіба ж можна отак безсовісно, вкорочувати людям віку?!

Візьмемо, приміром, звичайне куряче яйце. Ви берете його і гадки не маєте, яке лихо загрожує вам. Адже те куряче яйце вщерть начинене холестерином! Наїсися того холестерину, і ти вже інвалід. І вже сопеш, не діставшись навіть до п'ятого поверху. А на дев'ятому, коли ліфт не працює, то вже й душа з тебе вискакує.

Та на чорта ж воно, вибачте, здалося? Чи не час вже твердо і чітко заявити: геть усякі холестерини! Чи не час вже розробити науково-обґрунтований раціон для гостей?

Скажу по секрету: проект такого раціону я вже розробив. Нехай це буде перша спроба в галузі наукової організації харчування гостей.

Ось він, цей проект.

Спочатку ми, як і годиться, сядемо до столу, хильнемо по першій і закусимо товченим перцем з часником: в них чимало дорогоцінних металів, які позитивно впливають на серцево-судинну систему. А до того ж, кому завадить збільшити вміст чогось благородного в своєму організмі, бодай на один міліграм?

Потім запропоную картоплю в мундирах. Вона буде трохи недовареною, аби не зруйнувати поживних речовин. До речі, споживати її слід в необлупленому вигляді, бо саме в мундирах і міститься справжній вітамін «ЦЕ». Солити теж не рекомендується: неодмінно нападе атеросклероз.

На друге кожен одержить по качану сирої капусти. Правда, ще наші діди й баби співали на весіллях: «Їжте, бояре, капусту...» Але співали вони, можна сказати, несвідомо. Звідки ж їм було знати, що в капусті до дідька йоду, брому і всякої такої хімії, без якої не може існувати жодна порядна людина.

На десерт дорогі гості матимуть свіжого гарбуза. Цей овоч у нас досить відомий і містить у собі поживних речовин ніяк не менше, ніж якийсь заморський фінік або ананас...

...Мало не забув сказати, що ми питимемо.

Ясно, що ніякі коньяки, віньяки, дубняки й інші спотикачі сюди не пасують. Давно вже доведено, що ці шкідливі напої примушують людей вибрикувати, обнімати телеграфні стовпи, освідчуватись у коханні, потрапляти у витверезники і взагалі творити чимало усяких чудасій. Крім того, кому невідомо, що алкоголь не містить в собі ні срібла, ні золота, ні заліза, ні марганцю і, отже, користі з нього, як з цапа вовни...

Ми піднімемо чарки з напівсухою сироваткою. У сироватці повно усяких амінокислот, вона дуже підвищує загальний тонус і прекрасно діє на шлунково-кишковий тракт.

...Подав я цей проект на розгляд своїй милій половині з тим, щоб уже найближчого свята випробувати його на практиці. Гадаєте, що дружина оцінила по заслузі і оголосила подяку? Аякже! Від неї діждешся!

— Ти, — сказала вона мені,— такий розумний, такий розумний, що аж дурний. Так, мабуть, і помру, не дочекавшись від тебе чогось путнього. Чи мало ж тебе, — каже,— били за недоварену картоплю й сирувату капусту, коли працював директором їдальні?! Опріч того, подумав би сам: хіба ж гість, прости господи, худоба, щоб його таким силосом годувати? Чи він же порося, щоб його сироваткою відпоювати?

— Отакої! Та хіба ж то я вигадав? Газет не читаєш. То ж науковці, спасибі їм, пишуть про всякі гормони й мікроультраелементи...

— Добре, що ти вже начитався. Для такого дуба, як ти, нехай хоч сто науковців пишуть...

От і поговори з нею! От і порадь їй щось конструктивне! Чи можна ж так спрощено сприймати наукові рекомендації?

Ні, таки дивний народ жінки. Дивний і незрозумілий. Як не намагайся підвищити її загальний рівень — все одно зробить по-своєму.

Ну, що ж... Аби я сказав.

Дмитро ВИШНЕВСЬКИЙ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У кожного своє хоббі. Один любить квіти, інший — цитати, третій — гроші. Завідуючий центральною ощадкасою Ставищенського району (Київська область) тов. Черниш любив облігації. Але він у цій любові не був одиноким. Не менш любила облігації і старший касир цієї ж ощадкаси т. Васьківська. Тому вони ніяк не могли розлучатися з облігаціями (особливо перед тиражами): не опечатували і не ховали їх під трьома замками.

Сигнали про це надійшли до редакції «Перця».

Заступник начальника Управління держтрудощадкас і держкредиту УРСР т. Горобей повідомив, що любов у В. Черниша та А. Васьківської до облігацій хоч була й палка, але кінчилась драматично. Їх обох з роботи звільнено. Окрім цього, вжито заходів до усунення недоліків у роботі по упровадженню депозитними облігаціями.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А хочете знати, сусіде, яке у мене хоббі?

ПЕРЧЕНЯ

НА УРОЦІ ІСТОРІЇ

Учитель якось попросив Мишка
Розповісти йому про Спартака.
Мишко стояв і ворушив губами:
— Я краще розповім вам про
«Динамо»...

ДИСКУСІЯ

Б'ються хлопці — сміх і гріх!—
Не рознять нізащо...
То дискусія у них —
Як дружити краще.

Іван САВИЧ.

МАРУСИН ГЕРБАРІЙ

В Марусі учитель гербарій узяв.
— Це що за рослина? — у неї спитав.
— Я назви не знаю, — сказала Маруся, —
Це все назбирала для мене бабуся.

Б. МИРОНЕНКО.

ПРО СМЕТАНУ

— Мамо, я тебе чекав!
— Що ж ти хочеш, синку?
— Хочу дуже молочка,
Хоч одну краплинку.

— Так корівка не дає,
Ще їй, синку, рано.
А Івась кричить своє:
— Ну, хай дасть сметани.

ТРЕБА ПІДІГРІТЬ

Кличе мати сина: — Грицю!
Йди до мене у водицю.
Покупаєшся гарненько,
Йди, мій хлопчику маленький.

Тільки Гриць ступив у річку,
Враз згадав домашню звичку:
— Ой, не хочу! Підождіть!
Треба ж воду підігріть.

ЇЖАЧОК

З поля раз дідусь приніс
Їжачка в кишені.
— Де ж у нього лапки, ніс? —
Запитала Женя.

І крізь сльози додала:
Дідусева внучка:
— Обіцяли їжака,
Принесли колючку.

М. СЕНЧИЛО.

ПРИГОДИ ПЕРЧЕНЯТИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Рекомендований ромбик

Одного чудового дня голові колгоспу «Заповіти Леніна» т. Дериземлі подзвонив голова Липоводолинського райвиконкому т. Климов. Запитав коротко, по-діловому:

— Інженер потрібен?

— Та як вам сказати... — завагався голова колгоспу.

— Бери! — з притиском сказав голова виконкому. — Не пожалкуєш: Людина вищу освіту має... Підготуй квартиру, дай повну ініціативу...

— Бери! — почувся у трубці і голос головного інженера виробничого управління сільського господарства Сидоренка. — Вважай, що тобі пощастило. Фахівець — вищий клас. З ромбиком.

За кілька днів фахівець був у колгоспі. З офіційним папірцем, що зобов'язував голову колгоспу «влаштувати Валерія Олексійовича Вороного на посаду головного інженера-механіка артілі та негайно затвердити його кандидатуру на засіданні правління».

Члени правління одразу побачили, що їм пощастило.

Молодий чорнявий інженер з вузівським значком на піджаці яскраво малював картини своєї майбутньої діяльності. Відкривав нові обрії. Обіцяв віддати всі сили. Підняти на недосяжний рівень...

Особливо зворушила усіх щирість і навіть ніжність інженера. До своєї дружини.

— Ветеринарний інститут закінчує, — схвильовано говорив Вороний. — Кругла відмінниця. Отож, подбайте, щоб і її у колгоспі влаштувати.

— Не турбуйся! — розчулилося правління.— Нам такі кадри потрібні.

Молодому інженерові дали повну волю. І він нею користувався. Так само, як і колгоспною автомашиною, на якій їздив, куди хотів, і робив, що хотів.

«Нехай їздить, — не заперечував голова колгоспу. — Чоловік грамотний, щось шукає. Виявляє приховані резерви».

Мабуть, на резерви у Вороного був таки справжній нюх, бо з кожної поїздки він повертався п'яний, як чіп. Ледве язиком теліпав.

У районі інженера не забували.

Цікавились:

— Ну, як ви там, товаришу Вороний? Ніхто палки в колеса не стромляє?..

— Ні, ні. Усе — люкс! Горимо на роботі.

І раптом інженер зник. У невідомому напрямку. Зник також новенький «ГАЗ-51». У колгоспі вдарили на сполох. Два тижні розшукували і таки натрапили на слід — аж у Сумах.

Виявилося, що громадянин Вороний у нетверезому стані наїхав машиною на стовп і розбив ту машину вщент

Іще виявилося, що Вороний — це, так би мовити, тільки масть. Псевдонім. Справжнє прізвище пройдисвіта — Колесник Валентин Олексійович з с. Хомине Сумського району. Що ж до вищої технічної освіти, то її, просто кажучи, у Колесника нема, — тільки й того, що походжав колись у вузі коридорами. Про це у Липовій Долині могли б легко дізнатись, якби поцікавилися документами «фахівця».

...У колгоспі «Заповіти Леніна» вакансія. Кого тепер пришлють сюди з Липоводолинського райвиконкому?

Ів. САВЧУК.

м. Суми.

Мал. А. СВИНЦОВА

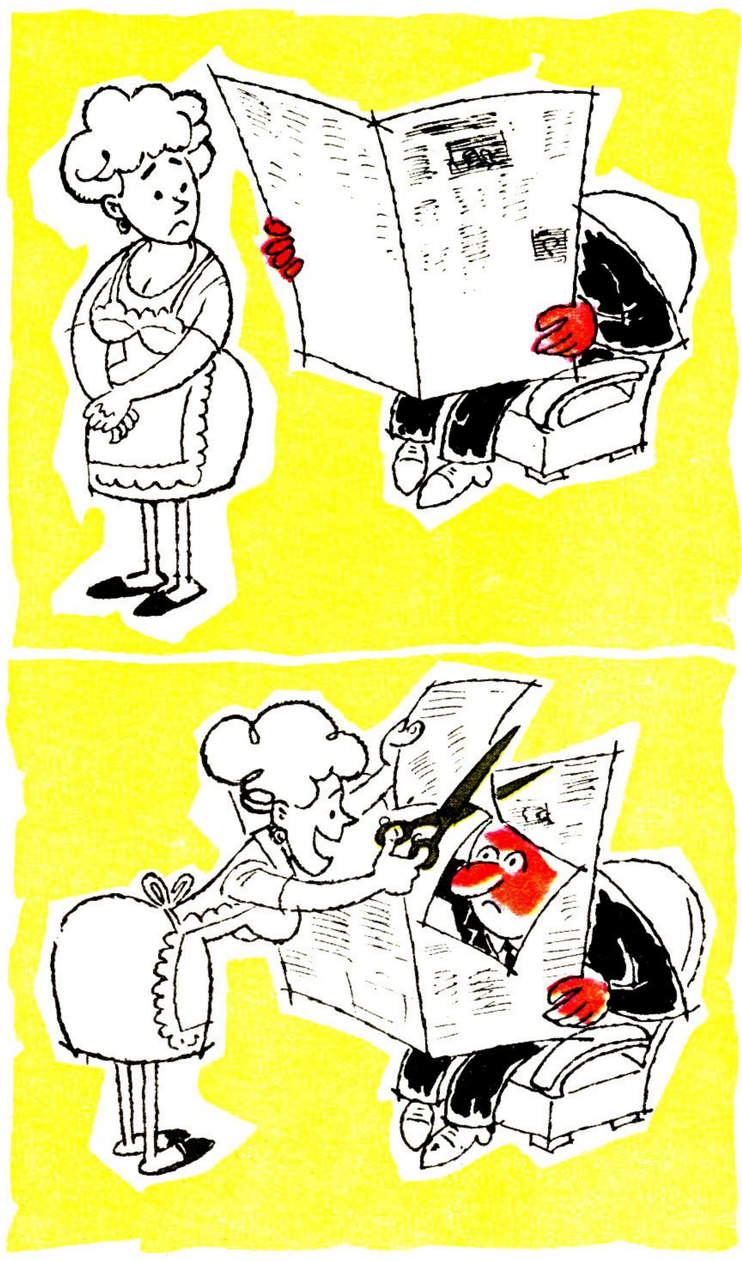

— Мені все-таки треба поговорити з тобою.

Сатиричні мініатюри

ГАРЯЧА ЛЮБОВ

Обняв Огонь сухеньку Соломину,
«Люблю тебе! — шепоче, —
до загину!..».

ГАНЧІРКА

Ганчірка чистоти не навела:
Сама брудна занадто вже була.

Михайло ХИЖКО.

с. Голоби на Волині.

ДВОЯЗИКИЙ

Такого друга й ворогу не зичу:
У вічі — до болячки хоч клади,
А одвернувся — жди собі біди —
В багно тебе із головою тиче.

У вічі — мудрий ти, мастак великий,
Позаочі — бездара і віслюк...
В житті лихіший він за сто гадюк,
Оцей слизняк злочорний, двоязикий.

* * *

Кривий кийок — в дорозі не опора,
В безвихідь заведуть криві стежки,
Кривий душею — не утіха в горі:
Нещирі і зрадливі то дружки.

* * *

На брехні не вважай. Минеться це.
Лестивцеві лихому плюнь в лице:
Брехня лестива, казана у вічі,
Страшніша від пліток удвічі.

Петро СЛІПЧУК.

ПІДГОТОВКА

— Чому, Ганно, твій Іван
Вже тиждень гуляє?
— Та, щоб виконати план,
Силу набирає!

НЕ ВИННА

— Довго, дочко, ти сидиш
На шиї у тата.
— А хіба я винна, мамо,
Що ніхто не свата?!

НЕ ДУЖЕ

— Яка у тебе жінка, друже?
— Сказать по-правді... то не дуже.
— Не дуже гарна? Вади має?
Ні! Як нап'юсь — не дуже лає!

Петро ВАСИЛЕНКО.

с. Мартова
Чугуївського району
Харківської області.

ВОГОНЬ І ВОДА

«Пропав рукопис повісті «В огні», —
Нещасний автор скаржився мені.
Дивуюся, — як трапилась біда? —
Та ж в повісті отій сама вода!

А. САВЧУК.

ПІДТВЕРДЖЕННЯ ОБІЦЯНОК

Обіцяв Данило в кожному листі
Тасі кароокій гори золоті.
І листи летіли. Не звичайні, ні! —
Посилав Данило тільки доплатні.

Леонід КУЛІШ.

м. Луцьк.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

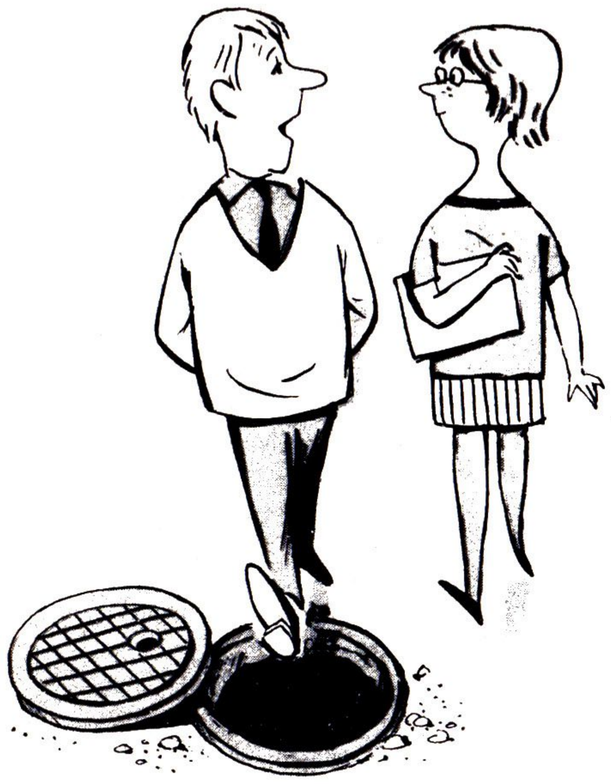

— Коли він мені це сказав, я ладен був крізь землю провалитись...

ПРИГОДА З ПРАЦІВНИКОМ БЮРО ПРОГНОЗІВ ПОГОДИ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Я ж казала, бери парасольку, бо вчора сонце за хмару сідало.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

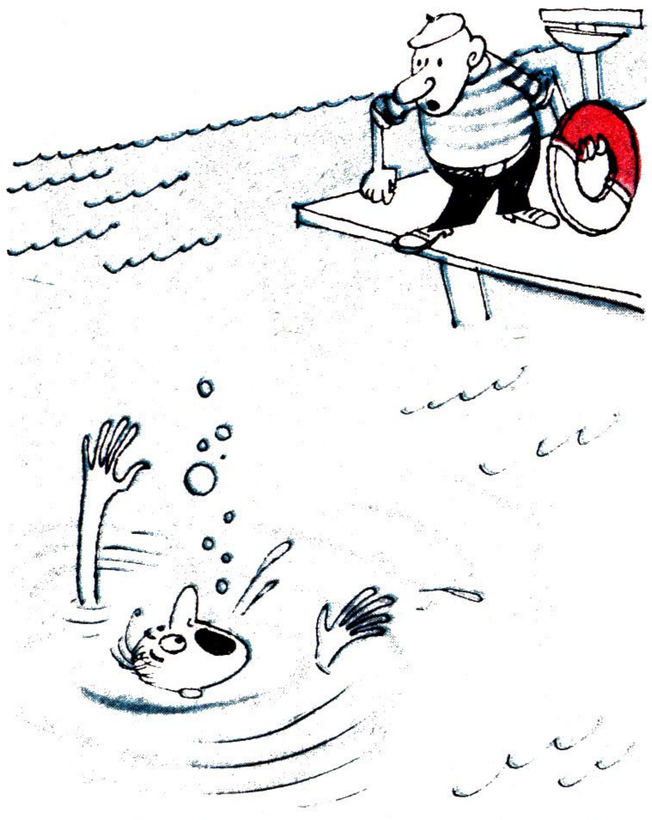

— Ге-ей, підпливи ближче, бо не докину!

Мал. В. БОЛЬШЕВИКОВА

— Це моя колекція блешень.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

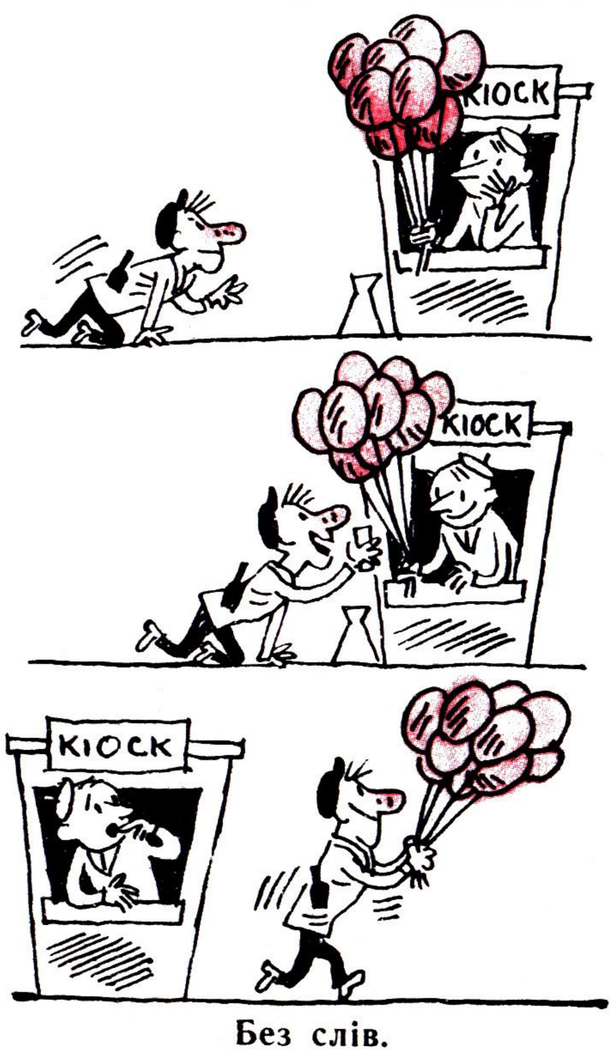

Без слів.

Мал. А. СВИНЦОВА

— А може, краще покатаємось на моторному човні?

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

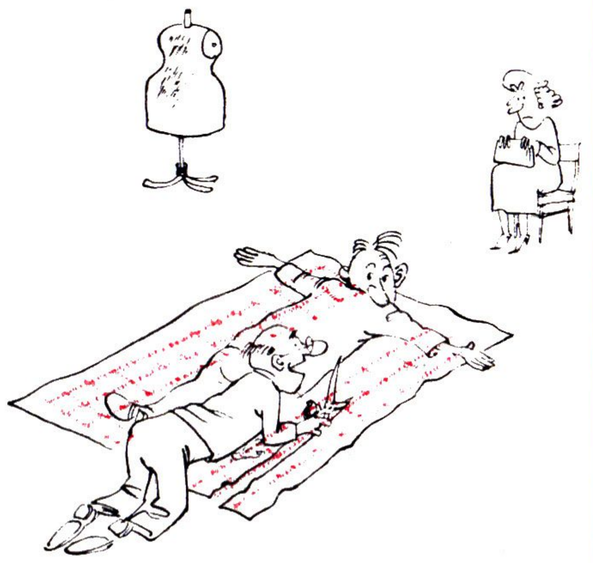

— У мене своя школа крою.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

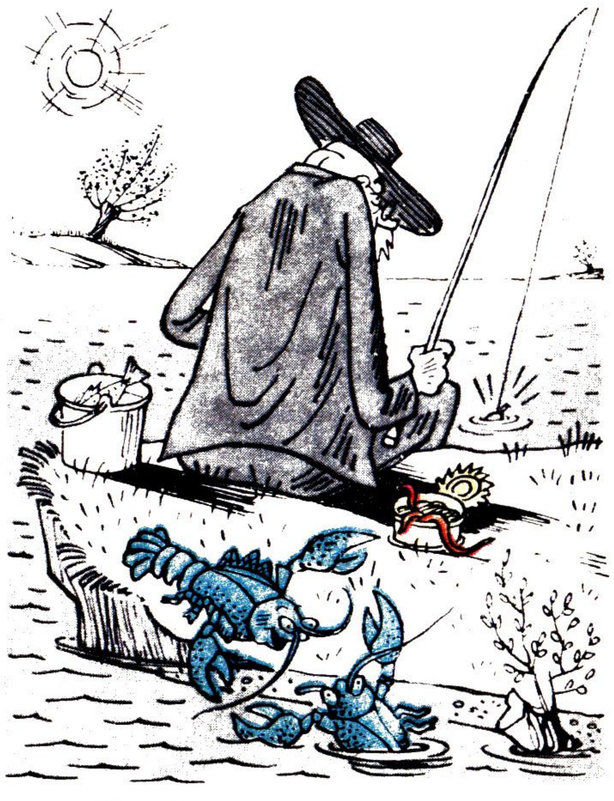

— Я піду трохи поклюю черв'ячків, а ти дивись, і в разі чого, свиснеш.

Азіз НЕСІН

УПИР

Батько помолився, одягнув нічну сорочку й сказав:

— Я лягаю.

Я теж убрався в жовто-білу смугасту піжаму, що її недавно пошила мені сестра, ліг у ліжко й узяв газету. Цю вечірню газету я купую в галасливих продавців, і так вона мені подобається, що я не минаю й рядка. Та й чема нічого веселішого, як шукати помилки у передових статтях. Звичайно, з помилками пишуть і самі автори, але ще дужче убарвлюють те писання редакційні працівники, котрі, як і я, не закінчили ліцею.

У сьогоднішньому номері редакторові газети не подобається поведінка англійського міністра закордонних справ. Газета також повчала американського президента, як треба керувати державою, а Генеральному Секретареві ООН радила краще пильнувати роботи.

Упоравшися з передовою статтею, я почав читати історію провидця Абу-Еюб Асарі[1]). Потім прийшла черга роману «Візантійські повії».

Я щоночі так роблю. Для очищення й утихомирення душі читаю історію провидця Абу-Еюб Асарі. А потім, почитавши чи й ні про візантійських повій, вимикаю світло й провалююся в ліжко.

Хай аллах дарує нам гріхи наші. Коли я читаю про візантійських повій, то я набуваю гріхів, та коли я читаю про Абу-Еюб Асарі, то мої гріхи відпускаються.

Тієї ночі я прочитав новий уривок про візантійських повій. Автор цього роману був до дідька хитрий. Уривок закінчувався якраз на такому місці, що неодруженому, далебі, тяжко було чекати на нову газету.

Щойно я хотів вимкнути світло, як постукали у двері. Скільки разів я казав батькові: «Давайте зробимо дзвінок. — Ні, каже, од замикання ще хата згорить. — Але ж, кажу, — електролампа є, та й не шкодить. — Е, так то, — каже, — лампа, з неї вогонь не б'є».

До дверей у нас була приробленa залізна стукачка у вигляді руки. І ледве-но хто постукає у двері, як наш двоповерховий дерев'яний будиночок починає ходити ходором, а зі стін сиплються цвяхи.

Цього разу стукала тітка Емінаним:

— Решіде-е! Відчини!

Із покоїв моєї матері чувся голос:

— Іду, Емінаним.

Матінка йде вниз, відчиняє двері, і я чую уривки розмови:

— Решіде, скажи... панові Сюлюманові, хай швидко йде сюди!

— Е, вже повкладалися спати. А що таке, либонь столяр Гусейн знову жінку б'є? Щоб йому руки повсихали, щоб він не зволодав ними сокири держати.

— Та ні, ні... Аби це, то ще б і нічого, а то упир!...

— Упир? О господи...

— Ій-богу...

— І де?

— На гробках.

— О, рятуйте... Я боюся...

— А хто не боїться. Біжи й скажи — хай зараз же йде сюди.

Ми посхоплювалися, як опечені. Батько поверх сорочки надягнув дощовик і закричав:

— Жінко, світи ліхтар.

Мати засвітила, й ми усі вимелися на вулицю, а там уже сунула юрма людей. І всі йшли до цвинтаря. Наш староста Абюзер бей, колись він служив у поліції, наказав:

— Повідомте й Мухсін бея.

Мухсін бей працював на Головпошті й був людиною відомою.

А імам Шевкет ефенді гукнув:

— Ясін агу й Гюсмен агу теж покличте!

Поки не було цих двох, хтозна чи й наважилася б наша вулиця напасти на упиря. Ясін ага був економ на складі в Мейвахоші, а Гюсмен ага візникував. Ці двоє на нашій вулиці найхоробріші.

Майстер Матвааджи Азіз запропонував покликати і Яні, але натовп так загув, що імам Шевкет ефенді, мов вирок, проголосив:

— Не треба!

А тітка Емінаним вигукнула:

— Яке діло християнам до упиря? Правду кажучи, то оце все через них! Варто одному християнинові поселитися серед мусульманів, як покійники починають вити. Ще дякувати аллахові, що не завили усі могили та не лізуть на нас.

Але мюеззін[1]) Ремзі ефенді мовив:

— Не кажи так, Емінаним, бо сам аллах тільки відає, чиє серце сподобить шлях істини. Не позирай на видиво, а діймі єство його. У Ченгелі був один батюшка, сорок років батюшкував, а при смерті удався до аллаха.

На баштані коло цвинтаря вже були всі, окрім Яні. І майже усі з ліхтарями. Жінки й чоловіки, старе й мале сунули до цвинтаря. Тільки й чути було:

— ...Ви бачили коли-небудь упиря?

— ...І я ні... Так боюся...

А батько наче дражниться з матері:

— Я щоночі бачу упиря.

— Ти згадай, яку ти мене брав, — спалахує мати. — Та ще візьми люстро й подивися на себе.

До цвинтаря було вже недалеко, і ми пішли повільніше. Син крамаря Сеїда ефенді показав, де він бачив упиря:

— Отут був, у цій могилі.

Візник Гюсмен не вірив, що упирі існують, і сказав хлопцеві:

— Ей, парубче, нічого ти не бачив.

— Ні, дядьку, — почав запевняти хлопець. — Кораном присягаюся, бачив.

— А скільки їх було?

— Один, другого я не бачив.

Тут обізвався крамар:

— Послухайте, що він городить. Гуркало ти дурнувате! Та ти ж ніколи не бачив, який він той упир, як же ти пізнав його?

— Ну та й що, як не бачив! Здогадався. Тітка Емінаним бачила кілька разів, то розповідала.

До цвинтаря було вже зовсім близько, і ми йшли ще повільніше. Я на всяк випадок пас задніх. Правда, ті, хто позаду, не побачать упиря, але я здався й на це. Поперед усіх ішов імам, а вже за ним громада.

— Та він же таку орду як побачить, то й голови не виткне.

Позаду громади ішов староста Абюзер бей. Він колись був комісаром поліції й тому мав пе́ремати тих, котрі, забачивши упиря, тікатимуть з фронту.

Всі розповідали історії про упирів.

— Упирям, — говорила тітка Емінаним, — дуже смакують легені, а надто дівочі.

На цвинтарі імам Шевкет ефенді шепнув:

— Цитьте!

Ми завмерли. Раптом хтось коло мене спитав:

— Чуєте?

Ще б пак. Раз по раз, забиваючи голос анкарського радіо, із ями чулися голоси упирів.

— Наче жіночий голос...

— Далебі жіночий...

— Та їх там ціле кодло...

Ті, що стояли спереду, понаготовлювали дрючки та кілки, але імам стримував їх:

— Палицями не треба, ми їх проженемо аллахом та молитвою.

А голоси з ями дужчали. Ось заволав упир:

— О-о-о-й!

І за ним упириха:

— О-о-о-й!

— Серце!

— Душе моя!

— О-о-о-й!

— Серце!

— О-о-й, о-о-й!

— Це упирі одне в одного серце виїдають! — вигукнула тітка Емінаним.

Із цвинтаря війнув вітрець і доніс приємний запах ракі[1]). Тільки тоді мені стукнуло в голову, що тут не упирями пахне.

— О-о-о-й!

— О-о-о-й!

Гюсмен ага теж зметикував, що тут щось не те, й крикнув:

— Які там упирі... Тут одне одного кусають, та тільки не упирі, а люди.

Тітка Емінаним розсердилася. Вона накинулася на Гюсмен агу:

— Що ти мелеш! Сказано, прибилося сюди з Болгарії, то ні в упиря, ні в біса не вірить.

Тільки вона це сказала, як із могили почулася пісня:

«Що й у возі четверо коліщат... Та й украли ж дівчину, ой дівча...»

Імам ледве стримував натовп, що розмахував кілками.

— Давайте краще разом гримнемо.

Тільки-но ми почали кричати, як у ямі щось так завалувало, що аж моторошно стало всім. Потім на світ божий виткнулося й дві голови. Тоді двоє голих людей виплигнуло з могили й гайнули на баштан, де й зникли в темряві.

Ми підійшли до ями. На дні там валялася пляшка, консервна бляшанка, горіхи і ще деякі речі...

Тітка Емінаним, нікому не показавши, швиденько сховала ті речі собі під полу. А ми, розмовляючи про упирів, пішли по домівках.

На другий день я пішов до Апті, сина Гюсмен аги.

— Агей, гидотнику, — кажу, — вовк вовка не гризне, а тобі не соромно отак кусати дівку тітки Емінаним.

Апті прикинувся, буцім нічого не розуміє.

— Я бачив її сорочку. Якби тітка Емінаним не сховала так хутко її під полу, мав би на горіхи.

Нікуди було діватися парубкові, розповів усе по правді.

— А що ж робити? Оженився б, так грошей нема. Боюся, що одружуся та не прогодую й жінки. Так ми й обжилися у ямі, тільки ж і там дихнути не дають.

— Як не спроможний, — кажу, — одружитися, то купуй, так як я, за п'ятнадцять курушів газету й читай роман про візантійських повій. І не треба буде ставати упирем.

Переклад з турецької
Г. ХАЛИМОНЕНКА.

---

[1]) Абу-Еюб Асарі — мусульманський святий, на честь якого у Цареграді побудовано мечеть, де коронували султанів.

[1]) Мюеззін — служник мечеті, який з мінарету закликає до молитви.

[1]) Ракі — горілка з винограду.

ЯК ОВСІЙ РОЗБАГАТІВ

Овсій вирішив розбагатіти. Прибув на ярмарок, заліз на воза і кричить:

— Люди добрі, хто відгадає загадку — сто рублів дам, хто не відгадає — 10 копійок мені дає!..

Умова заманлива, і всі загукали, щоб Овсій загадував загадку.

— На Кавказі є гора Арарат, під нею менший Арарат, а нижче — манюсінький Арарат. Що це таке?

Звісно, ніхто не вгадав. І посипались в Овсіїв мішок гривеники.

Підходить останнім до Овсія його близький друг Мусій.

— Скажи, Овсію, що це таке?

— Не знаєш, давай десять копійок.

— Та візьми двадцять, але ж скажи.

Взяв два гривеники Овсій, покрутив в руці, вертає одного.

— На ж тобі назад десять копійок, бо я й сам не знаю, що воно.

По цих словах Овсій скочив з воза, забрав мішок з гривениками та й був такий.

Записав Гр. ДУДКО
з м. Городні Чернігівської області.

ПОДИВИВСЯ

Пішов уперше сусід до кума телевізійну передачу дивиться. Приходить додому, а жінка і питає:

— Ну що там показували?

— Та, — каже чоловік, — спочатку таке, як ставок під вітер, потім матерію всяку в смужку, в клітинку, в горошок, потім дядька показали такого, як в нашого Ванька в анатомії на малюнку, а після того нічого не видно було, а тільки чути було, як свині хрюкали, мов негодовані.

Повідомив А. БАТІЄВСЬКИЙ
з ст. Ромодан Полтавської області.

ДУЖЕ ЦІКАВО

В одного чоловіка в магазині випала з рук монета. Він дістав з кишені окуляри, надів їх і почав у підлозі оглядати кожну щілину.

— Що це ви шукаєте? — спитали присутні.

— Гроші загубив.

— І багато?

— Та копійка кудись закотилася.

— То вам охота заради копійки спину гнути?

— Копійки не шкода, — сказав чоловік, — але мені дуже цікаво знати, де вона лежить!..

Повідомив О. Н. ЗАХАРЧЕНКО
з с. Горбівці Глибоцького району
Чернівецької області.

ПРИДУМАВ

Якось прийшов чоловік з роботи, сів, повечеряв, потім ліг спати. Раптом прокинувся серед ночі.

— Жінко! Жінко! Вставай! Світи лампу!

Жінка встала, засвітила лампу.

— Чого тобі? — питає.

— От ти знаєш, я оце лежав, лежав, думав, думав — от якби оце зібрати в нас в селі всі сокири, зв'язати їх докупи, а потім кинути в ставок — от бульknуло б!

— Все? — питає жінка.

— Все!.. Гаси лампу!

Повідомив В. КРИВОРОГ
з м. Знам'янки Кіровоградської
області.

ПОЇХАЛИ

Коли сім'я сіла за стіл, за вікном майнула постать сусідки.

— Чорти її несуть! — розсердилась мати. — Скажіть, діти, що мене нема вдома. Я поїхала.

А сама сховалась під столом.

Ось і сусідка в хату.

— А матері нема дома, — каже шестирічний Петрик. — Вони поїхали під стіл.

БРАТИКОВА ЖАЛІСТЬ

У кутку кімнати голосно хлипає Оленка. Дивлячись на неї, починає хлипати і її менший братик.

— А тобі чого? — питає мати.

— О-лен-ку б-б-и-ли, а мене ні...

Повідомив М. КИСЛЕНКО
з с. Петропавлівки
Дніпропетровської області.

ДЛЯ БОЗІ

Запросив селянин попа, щоб той прочитав святу молитву в хаті. Відправив піп молитву, загасив кадило і зирнув по хаті. На лаві стояла велика миска з соковитими грушами.

Стара баба помітила попів погляд та й каже онукові:

— Васильку, дай батюшці дульок.

— А багато їм? — запитав Васильок.

— Для бозі не шкодуй, — відповів піп.

Васильок скрутив дві дулі, підніс попові до носа та й питає:

— Досить з вас, батюшко, чи ще дати?

Повідомив І. І. СУРЖИЦЬКИЙ
з с. Комишувахи Оріхівського
району Запорізької області.

ВТІШИВ...

Мал. К. ЗАРУБИ

— Місяць, як купив машину!

— Не переживай. Я тільки вчора купив туфлі — і вже...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Завідуючого магазином в с. Писарівці Шаргородського району М. К. Форманюка не задовольняли ціни на товари, які він продавав. Існуючі ціни його дратували. Щоб заспокоїти свою нервову систему, Форманюк почав продавати товари дорожче. Про це написали у «Перець» мешканці села.

Як повідомили з прокуратури Вінницької області, заповзятливого махінатора з роботи знято.

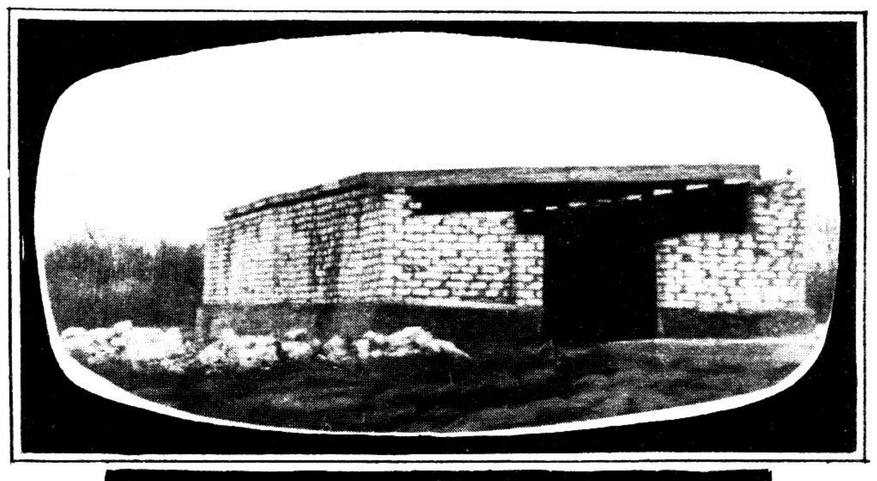

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Ця телепередача спеціально присвячена керівникам Херсонського БУ-20 — начальнику т. Луценку і головному інженеру т. Долгову.

Правда, в даному кадрі цих товаришів не видно. Зате добре видно плід їхньої діяльності — давно (у 1947 р.) розпочате і давно покинуте й забуте будівництво складу для зберігання міндобрив і отрутохімікатів учгоспу «Приозерне» Херсонського сільськогосподарського інституту.

Вигляд цього об'єкту безумовно дає певну уяву й про керівників БУ-20, яких ми, на жаль, не бачимо в кадрі.

До побачення, товариші! До наступного телебачення!

ПЕРЕСТОРОГА

(БАЙКА)

Зі злості Лева укусив Комар.
(У кого з нас, пробачте, зла немає?!)
Здійняв гармидер превельможний
цар,
На суд з найдальших закутків зганяє
Весь комариний рід!
Й хоч комарів по сотні потрапляє
Під лапу в кожен його слід,
А все ж,
Звірі, птахи та і комахи теж
Розбійником вважають Комара,
А потерпілим — «бідного» царя.

Хоч байка без моралі бути може,
Та знай, кого кусаєш ти, небоже.

В. ІВАНЧЕНКО.

м. Київ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Колгоспники села Соснівки Дунаєвецького району Хмельницької області у своєму листі до редакції поскаржилися на те, що в їхньому селі чомусь було закрито медпункт.

Після втручання в цю справу Перця завідуюча облздороввідділом т. Разинкіна повідомила, що медпункт у цьому селі знову відкрито.

★ Мешканці села Білогородки (Київщина) звернулися до Перця з скаргою на те, що керівники місцевого радгоспу почали винищувати вільховий гай.

Голова Києво-Святошинського райвиконкому т. Стаховський повідомив редакцію, що дирекції радгоспу «Білогородський», а також жителям села заборонено вирубувати вільхи та інші дерева по берегах рівчака, на його схилах, а також на межах присадибних ділянок.

★ Голова Шелестівського сільського споживчого товариства (Харківська обл.) Шаптала несумлінно ставився до своїх обов'язків, нетактовно і грубо поводився з покупцями. Про це писалося у листі пайовиків до редакції «Перця».

Прокурор Краснокутського району т. Церковний повідомив, що наведені факти ствердились. Шапталу П. А. з роботи знято.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК.

ПЕРЕЦЬ

Адреса редакції:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.
Для телеграм: Київ, Перець.
Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Журнал «Перець» № 11 (789)
(на украинском языке).

Підписано до друку
21. V. 1968 р.

Ціна 24 коп. на місяць.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Папір 70×108⅛=1 пап. арк.
2 друк. арк.

БФ 09184. Зам. 02550.
Тираж 1 500 000.

Видавництво і комбінат друку
«Радянська Україна». Київ,
Брест-Литовський проспект, 94.

Шановний Перче!

Про молочні ріки ти, напевно, чув уже немало. А от чи доводилося тобі чути про мазутяні ріки. Якщо ні, то приїжджай прямо на нашу вулицю і ти побачиш унікальну річку, яку ми прозвали Мазутянкою. А як же її інакше назвати, як на землі у нас мазут, в хатах — мазут, в повітрі теж мазут. Вже й дерева та трава не хочуть рости на нашій вулиці.

Міськрада зобов'язувала начальника депо т. Штурмана Г. М. цей бруд взяти в труби, але всі ті слова тонуть, як камінці, в мазуті.

Просимо тебе, Перче, гукни чи на міськраду, чи на депо, чи то на начальника Одеської залізниці. Може, вони разом якось спроможуться перетнути шлях Мазутянці і зроблять на нашій вулиці свято.

Жителі вулиці Червоноармійської м. Христинівки Черкаської області.

Похвали, будь ласка, товариша Задираку — керуючого III відділенням радгоспу «Шарівка» за те, що він твердо і неухильно дотримується правила: сім раз відміряй, один раз — ріж.

Правду кажучи, не сім, а, мабуть, сімдесят сім разів примірявся наш керуючий до нової соломорізки, аж поки не відважився пустити її в хід. І вона, уяви собі, нарізала аж цілу хуру січки. Було це ще торік у знаменний і пам'ятний для всіх нас день, коли на ферму навідалася якась комісія. А тільки-но комісія виїхала за межі ферми, наш керуючий машину зупинив. Щоб, значить, уберегти її від можливої поламки.

Маємо надію, Перче, що такого бережливого господаря ти обов'язково похвалиш. Тільки ж, просимо тебе, довго не тягни: сім разів приміряйся, а на восьмий ріж правду-матінку.

М. ІВАНЕНКО.

Радгосп «Шарівка»
Олександрійського району
Кіровоградської області.

Навряд чи можна тебе здивувати розмаїтими «чудесами». Але щоб на фабриці хімчистки річ появлялася з нічого, — такого тобі, либонь, ніколи не доводилося зустрічати. А якби ти завітав на Львівську фабрику, якою керує тов. Асавуляк, то міг би таке побачити.

Якось оглянули речі, підготовлені до чистки й фарбування зміною бригадира В. І. Конаревої, і раптом виявили 14 зайвих. А чиї то речі — невідомо. Щоправда, майстер В. М. Аверьянова згадала: три штуки вона взяла у клієнтів, «забувши» оформити квитанції. Подейкують, що такі провали в пам'яті спостерігаються систематично, і не лише в цього майстра. Єдине, чого забудьки не забувають, — це брати в клієнтів гроші за швидку, доброякісну й документально неоформлену чистку одягу.

Начальник обласного управління побутового обслуговування тов. Орлова дуже, кажуть, обурюється подібними дивами. А навіщо обурюватись?! Краще відкрити при фабриці допоміжне відділення по розпродажу речей, які невідомо звідки з'явились. Це принесло б підприємству додаткові прибутки, якими можна було б покрити збитки, що їх завдає фабрика клієнтам несвоєчасною, недоброякісною чисткою.

В. ДЕРЕВЕНКО,
пенсіонер.

м. Львів.

Дрібні неприємності чекають людину на кожному кроці. У кого випадає волосся. У кого — зуб. А от у нас, у Прилуцькому районі, раптом випало ціле село — Бубнівщина. До минулого року в Бубнівщину заходили рейсові автобуси, брали пасажирів та возили їх у Прилуки і з Прилук. І раптом рух автобусів припинився.

— Бубнівщина випала з рейсу, — пояснюють причину працівники автобусного парку.

Пояснюють так просто і безжурно, наче йдеться не про село, розташоване за 30 кілометрів од райцентру, а про картоплину, що випала з кошика.

Сидимо оце ми на автобусній зупинці, де вже понад рік автобус не появлявся, і думаємо: як би знову вставити нашу Бубнівщину в рейс, з якого вона «випала»?

Голова сільради ЛИТВИН. Депутат сільради КОВЕРА. Член правління колгоспу КОНАХ. Колгоспники: ЧУМАК, БУРДЮГ, СЛОБОЖАНІНА, СКАЛИГА, ЗУГА, ГАВРИШ.

с. Бубнівщина
Прилуцького району
Чернігівської області.

— Звертаємося до тебе з проханням. Допоможи нам дістати леза для гоління. Тільки леза нам потрібні не звичайні. А такі, якими можна було б голити так звані будівельні бороди. Уяви, в нашому колгоспі в селі Заріччі стоїть споруда з восьмирічною бородою — фундамент і півстіни. А все це разом зветься: будівництво нового клубу.

Отож, Перче, якщо таких спеціальних лез не існує, то, просимо, позич нам твої перчини. Віримо, вони нам допоможуть примусити Іршавський міжколгоспбуд прискорити будівництво.

І. МАРУШКО.

Іршавський район
Закарпатської області.

Певно, ти помічав, як просто вирішується в дитсадку проблема: ким бути? Вилізши на дерев'яну машину, діти тупотять ногами, кричать «бі-бі», уявляючи себе чи то шоферами, чи то трактористами.

Принцип: «Більше фантазії!» покладено в основу навчання у профтехучилищі № 2 Чернівецької області. Щоправда, учні сідають тут в кабіну справжнього екскаватора або за кермо справжнього бульдозера. Але далі, як і в дитсадку, вони імітують роботу машин, бо більшість з них годиться тільки на металолом. Бурхливій фантазії учнів сприяє також ознайомлення їх з новою технікою. За допомогою картинок. Картину майбутньої зустрічі з цією технікою на виробництві не важко уявити.

У Міністерстві меліорації і водного господарства УРСР, для організацій якого училище готує кадри, знають про нашу «матеріально-технічну базу», але обмежуються в основному повченнями: «Більше вигадки, товариші! В умілого й долото рибу ловить».

Чи не знаєш, Перче, яке ото потрібно долото, щоб пробити байдужість до підготовки молодих спеціалістів?

М. КУЛИКОВ,
помічник директора профтехучилища з культурно-виховної роботи.

с. Просіка
Глибоцького району
Чернівецької області.

ДО НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Шановні товариші! Починаючи з № 5-го, Перець виходить не на 12, як раніше, а на 16 сторінках.

Збільшення обсягу журналу має свої очевидні переваги.

Для читачів — це додаткові 4 сторінки гумористичних і сатиричних матеріалів, веселих карикатур тощо. У малят тепер частішим гостем стало «Перченя».

У той же час ціна кожного номера збільшилась лише на 2 копійки.

Просимо вас внести доплату по місцю передплати вами нашого журналу з розрахунку по 4 копійки за кожен місяць.

Редакція журналу «ПЕРЕЦЬ».

Індекс 74393

ІНОЗЕМНИЙ
ГУМОР

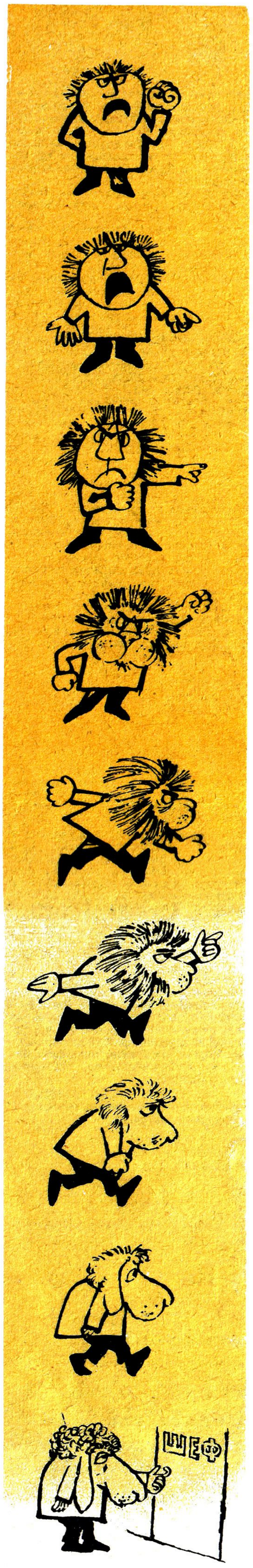

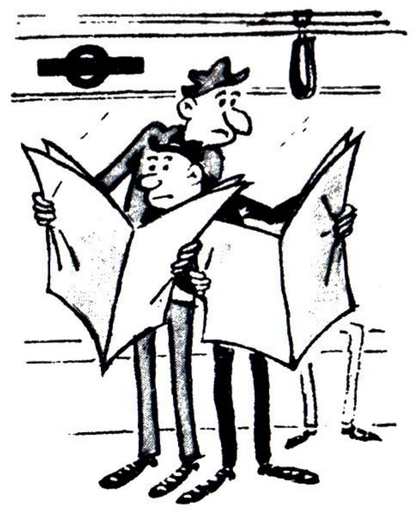

Без слів.

— Захистіть! Моя дружина роками твердить, що я осел.

— ...Приготуватись! До кінця роботи ще вісім хвилин... ще сім... ще шість... ще п'ять... ще чотири...

Без слів.

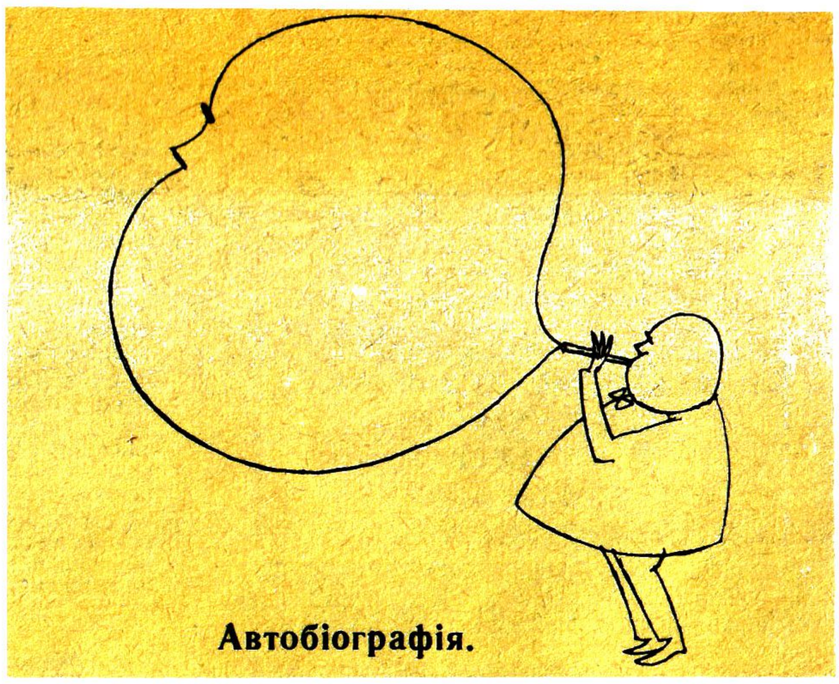

Автобіографія.

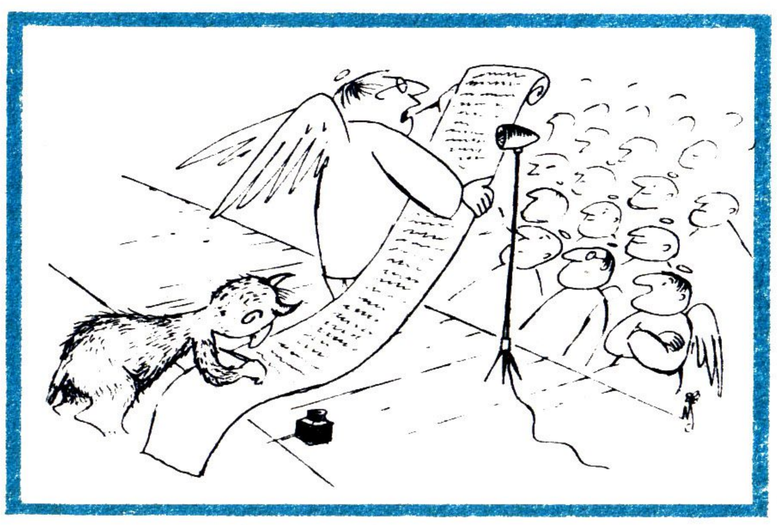

Без слів.

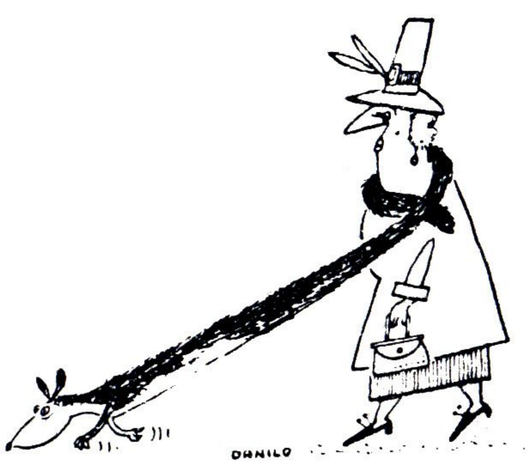

Без слів.

Без слів.